

a BTFSZ lapja

09/9

ORSZÁGOS EGYÉNI BAJNOKSÁG

SZÖGLIGETEN MINDIG ESIK?

A fenti mondat igazából nem is kérdésként hangzott el, hanem kijelentésként, a döntő rajtjában valakinek a szájából. Volt némi alapja, hiszen a Hungária Kupa utolsó napján is jót fűrdtünk itt, bár akkor még viszonylag meleg esőben. Akkor a döntőre (VB hosszútáv) állt el az eső, most a selejtezőn úsztuk meg, tehát összességében csak minden második versenyen esik, így talán mégiscsak érdemes itt versenyezni.

Egyébként az idei egyéni OB igen rövid felvezetéssel büszkélkedhetett, hiszen a Hungáriáról hazafelé tartva a többség még úgy tudta, hogy a verseny a Bakonyban lesz. Aztán pár hét múlva jött a hír a cseréről, hogy az idei rendezők majd ott, de csak jövőre, a Postás pedig itt, és most. Persze Sótér Janó a terepen töltött párszáz óra alatt már biztosan sokat eljátszott a gondolattal, hogy kár lenne egy ilyen tereptől, térképtől megfosztani minket, és addig kell rajta versenyt rendezni, amíg még meleg. Voltak ugyan szomorkodók, hogy már megint át kell utazniuk az országot egy OB-ért, de a verseny után talán ők is belátták, ez a terep tényleg rendkívüli, ezért érdemes volt eljönni. Mások viszont kifejezetten örültek, hogy végre terepen is kipróbálhatják azt, ami már térképen is nagyon jól néz ki, olyan is akadt aki kifejezetten a terep miatt halásza elő a szekrény mélyéről eldugott stoplisát. Én

16 éve egy Tornanádaska - Vecsem-bükk – Derenk - Jósavató gyalogtúrán szerettem bele az Alsó-hegy többreibe, de akkor még teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy itt versenyezhetek majd egyszer.

A közvetlen előzmények persze nem voltak nagyon lelkesítőek, a versenyt megelőző héten egyre csak romlott az időjárás, pedig egy langyos őszi erdőben lett volna igazán szép futni, de hát az időjárás már csak ilyen.

Nem hiszem, hogy ez a terep attól lenne ilyen gyönyörű, hogy az lsten háta mögött van, de ez a jellemzője is hozzájárul ahhoz, hogy a szépségért bizony szenvedni kell. Például jó messzire és magasra kell mászni a rajtba, mert az egyetlen épkezláb célterület mélyen lent van a völgyben. A selejtezőn megkerültük a Szádvár tömbjét, ahol a várba vezető földúton a figyelmesebbek még a sziklába vájódott párhuzamos árkocskákat is észrevehették – ezt a régen a várba köz-

TÁJOLÓ

A Budapesti Tájfutók
Szövetségének lapja

2009. 9. szám

A szerkesztőség vezetője:

Schell Antal

Szerkesztőbizottság:

Argay Gyula, Cseresnyés Ágnes,
Hajdu Martin, Józsa Sándor,
Máthé Fanni, Nemesházi László,
Spilkóné Bacsó Piroska
Terjesztés: Keszthelyi Ildikó

Szerkesztőség:

1053 Budapest,

Curia u. 3. II/2.

Tel.: (06-1) 266-35-91

e-mail: tajolo1@t-online.hu

Hivatalos idő:

kedd, csütörtök

16–19 óráig

Kiadja:

a Budapesti Tájfutók Szövetsége

Felelős kiadó:

Bugar József

HU ISSN 1215-8526

Megjelenik évente

10 alkalommal

lapzárta megjelenik

9. szám 10. 27. 11. 06.

10. szám 11. 24. 12. 04.

Megrendelhető

a Budapesti Tájfutók

Szövetségénél,

a szerkesztőség címén.

Nyomda:

HAPPYCARD Kft.

A bajnokság legidősebb résztvevői: Balla Sándor (F80), Kun Ferenc (F85), Csamangó Ferenc (F80)

Gösswein Csaba (PSE) megvédte bajnoki címét

lekedő szekerek kerekei mélyítették több száz év alatt. Hasonlótló lehet látni egyébként Derenk nyugati szélén is.

A versenyen aztán lehetett élvezni a terep csodáit, a tiszta erdőket, a mohás sziklamezőket, sziklaalakzatokat, meg persze a töbröket, és a rövidebb pályáknak köszönhetően erre több energiánk is maradt. Persze a bejutásra is kellett koncentrálni, de az eredményeket nézegetve a legjobbaknak ezzel nem nagyon volt gondjuk, az esélyesek szinte mindenütt csoportjuk élén végeztek. Saját küzdelmemről csak annyit, hogy F40-ben Gábor bátyámmal meccseltem a bejutásért, végül most egy paraszthajszállal én lettem jobb (20 mp), a bejutási küszöb pedig pont közénk került. Ő ezzel a 117%-kal épp kiesett, míg F21-ben akár 123%-kal is döntőbe lehetett kerülni. Hiába, a 40-es mezőny nagyon erős. (No nem én!)

A pályák egyébként még messze bent az erdőben véget értek, innen már csak le kellett kocogni a célterületre a kiolvasáshoz, ahol jólesően kortyolgathattuk a jéghideg frissítőt. Én magam egy kortyot tudtam felmelegíteni a számban, a többit nem értettem. Tudom, macera a meleg üdítő (tea), de ilyen hidegben bizony jól jött volna, és hát a megelőző időjárás már előrevetítette, hogy nem a hidegre fogunk vágni.

Nem tudom mennyien vették igénybe a miskolci központi szállást, de hogy messze volt az biztos, 130 km oda-vissza mindenképpen sok. Persze ezen a vidéken aligha találni jobbat, de erre majd még visszatérek.

Vasárnap reggel szép monoton esőre ébredtünk, a terephez közeledve nem is látszott a hegyek teteje a felhőktől, csak bízakodhattunk abban, hogy a töbrök nincsenek színültig köddel. A rajtkor most is jó messze, jó magas volt, bár a népesebbik, az egyes rajt felé igyekezve az első 500 métert rekordidő alatt tehetjük meg, az 1500-as tábla jóval közelebb volt mint vártam,

de így legalább idejében kiértünk. Akadt, aki amiatt szomorkodott, hogy miért nem húztak ki a rendezők egy ponyvát a rajtban az eső ellen, de hát ilyet én még nem sok helyen láttam, meg be sem fértünk volna alá. Viszont a ruhákat visszazsárolták a rajtból, amitől a verseny végére az öltözősátor és célkapu környéke gazdag kínálatú turklóra kezdett hasonlítani :-))

Aztán nekieredtünk a pályának. Én nagyon bíztam benne, hogy a mi 8 kilométerünk (F40A) már el fog érni a Vecsem-bükk környéki töbrö-gyönyörig, de sajnos épp csak a szélébe szagolhattunk bele, az a kanyar csak a „tizenötzeseznek” jutott. Ez hát a hátránya ennek a terepnek, a legszebb része annyira messze van minden lakott és megközelíthető helytől, hogy csak a legjobbak élvezhetik. Hiába a távoli rajt, egy rövidebb pályán talán még többről sem láttak a versenyzők. Nekünk azért jutott belőlük, és egyéb egzotikus pontmegnevezéseink is voltak, mint pl. sziklakapu (126) vagy barlang (137). Ez utóbbi közelébe én negyedikként érkeztem, és a többiek tanácstalanságát látva magabiztosan lerohantam a töbrő aljába, és már épp kezdtem volna szétdobálni a köveket a bója után kutatva, amikor szóltak a túldolai töbrőből, hogy ott van. Azt hittem, hogy csak elnéztem valamit, de aztán a verseny után elversenyzőink blogjait olvasgatva derült ki, hogy jó helyen kerestem, és a pont volt rossz helyen. Utólag a részidőket nézegetve úgy tűnik, a kevésbé szerencséseknek ez 1-2 perc pluszt jelenthetett, de úgy láttam, hogy a dobogós helyezéseket nem befolyásolta.

Szintén a neten olvashattunk több olyan véleményt, miszerint nem voltak elég technikásak a pályák, nem volt elég útvonalválasztás, bár az is elhangzott, hogy ezen a terepen talán az a legjobb stratégia, ha nem kerülünk túl nagyot. Ez sarkítva akár azt is jelentheti, hogy itt majdnem mindegy milyen az átmenet, a feladat nem az útvonal kiválasztásából, hanem annak végrehajtásából áll. Érdekes lett volna látni amint a VB-n Pasi Ikonen, a tájoló nélkül futó finn egyre gyorsuló

Tóthné Mihalik Katalin, Szögliget polgármestere adja át a bajnoki érmeket

F21E dobogó: (balról) Kovács Á. (ETC), Gösswein Cs. (PSE), Krajčík Michal (DTC), Lenkei Zs. (TTE)

tempóban pörög a töbriek körül, de hát nem indult a hosszútávon, így ebből kimaradtunk :-)) Szerencsére én nem éreztem azt, hogy egyszerű lett volna a pályánk, nekem tényleg csak a Vecsehbükki kitérő hiányzott, bár az ahhoz tartozó plusz két kilométer a pályában vagy a rajtszalagozásban már nem :-))

Érdekes és jó megoldás volt a pálya végén a kis farkinca, mely a térképek sarkában egy külön kis ablakban ábrázolta a pálya végét. Ezt Sötér Janó már a VB után javította a térképhez, hogy le lehessen vezetni a pályákat a Szalamandra-házig, ahol a cél volt. Nem volt jó viszont ennek a megoldásnak a „kommunikálása”. Én szerencsés voltam, sok időm volt a rajtban, és véletlenül meg is akadt a szemem a beállítás mellett erre vonatkozóan kitért mintatérképen, mely jól mutatta, hogy mi fog következni a pálya végén. A szakadó esőben, a beállítás előtti tolongásban ez sokak figyelmét elkerülte, és a pályán egyszer csak azt látták, hogy az hirtelen véget ér, cél, vagy térképcseré sehol. Voltak akik

hiszen a VB csapat tagjai állhattak a dobogóra. Külön öröm volt látni, hogy Gösswein Csabi végre teljesen kilábal tavaszi sérüléséből, nyáron talán még ő sem gondolta, hogy most a tavalyi helyszíntől pár kilométerre meg tudja védeni bajnok címet.

Az eredményhirdetésre az időjárás is megenyhült, elállt az eső, és hazafelé utazva már napot is láthattunk. Jöhetett volna két nappal hamarabb!

A verseny óta azon morfondírozom, hogy vajon mikor futhatunk itt legközelebb? Gyermekekoromban az Aggteleki-hegység olyan volt, mint a „Szent Tehén”, mindenki beszélt róla, de senki nem látta. Vagy legalábbis nem tájufott rajta. A hatvanas években még voltak itt versenyek, aztán évtizedekig semmi. A 83-as VB körül az a hír járta, hogy Janó kijavított itt egy darabot Aggtelektől északra a Haragistya környékén, de aztán a VB nem itt volt, állítólag később a javítás is elkallódott. Az idei VB előtt végre újra előbújít ez a környék a zsákból, évről-évre szebb és jobb arcát mutatva. A Vörös-tó környéke még kicsit vadabb volt, aztán a tavalyi OB terepe már gyönyörű, ez a mostani meg egyenesen csodálatos. Itt van jó pár négyzetkilométer nagyon jó terep egy rakáson. De jó lenne itt egyszer egy Hungária Kupán versenyezni! Vajon mit szólna hozzá a Nemzeti Park? Hol lehetne jó versenyközpontot csinálni, közeli tömegszállást biztosítani? Talán az aggteleki kempingben? Vagy Szendrőn egy köztisztviselő udvarán?

Ezek még a jövő kérdései, de én mindenesetre arról álmodozom, hogy a VB hosszútáv és ez az OB nem egy folyamat lezárása volt, hanem egy új folyamat első szakasza, a nagyon élvezetes „aggteleki” versenyek kezdete!

A sérült Blum Lászlót sporttársai segítik a célba

**Kovács Péter
BBB**

EGYESÜLETI VÁLTÓ ÉS HAGYOMÁNYOS OCSB HOMOKBUCKÁK KÖZÖTT

Írásom elején le kell szögeznem, hogy nem tudok némi személyes elfogódottság nélkül írni ezekről a versenyekről, két okból sem. Az egyik ok, hogy nagy kedvelője vagyok a váltó- és csapatversenyeknek. Teljesen más, amikor nem saját magáért, hanem csapattársaiért is küzd az ember. Más érzések, más lehetőségek. Itt a másor gyengébb is magasabbra emelkedhet, ha egyszer „kell a csapatba”. Megmutathatja, hogy ha esetleg nem is tud úgy futni, vagy nem tájékozódik olyan jól, mint a többiek, akkor is tud küzdeni a csapataért, a váltójáért.

A másik ok, hogy 15 évvel ezelőtt jómagam is helyesbítője és rajzolója voltam az akkori Ágasegyháza térképnek. Jó néhány napot eltöltöttem az erdő egyik szegletében, és már akkor megállapítottam hogy ez bizony az egyik legszebb és legváltozatosabb alföldi terepünk. Talán a sokfélesége a legérdekesebb. Mert itt aztán van minden: a szokásos ültetett fenyvesek és akácok, aztán mindenfelé nyárfaerdő-foltok, nagy kiterjedésű ligetes területek, meg még egy csipetnyi boróka is. És mindehhez részletgazdag, technikás domborzat, a szélfúttá homokbuckákon kívül az egykori katonai gyakorlótérnek köszönhetően sok mesterséges objektummal fűszerezve.

Így hát már a 2007-es Kalocsa Kupán is nagy élvezettel futottam, amikor Dénes Zoli és csapata egy kisebb rendezvény után először tárta a nagyközönség elé a terep újrajavított térképét. Akkor sem csalódtunk, és azt hiszem most sem: gyors, de igen figyelős pályák vártak ránk.

Az Egyesületi Váltó az OB-k közül a fiatalabbja közé tartozik, csak a Rövidtávú és a Pontbegyűjtő fiatalabb nála. Rövidtávú OB nevében ugyan 1990 óta létezik, de akkor még a mai Középtávút nevezték így. Az EVB-t pedig 1997 óta rendezik meg.

A két csúscategóriában, az ötfős Férfi és Női váltók küzdelmében az idén minden eddigénél több induló volt: a fiúknál 26, a lányoknál 18 váltó. Nagy egyesületek akár 3 csapatot is kiállítottak, így a Pécsi VSK, a Tabáni Spartacus és a Diósgyőri TC a férfiaknál, de a Szegedi VSE a férfiaknál és a nőknél is. Az örömteli népszerűség oka lehet, hogy most viszonylag az „ország közepén”, jól megközelíthető helyen, ráadásul sík terepen zajlott a verseny, ahol még a fizikailag kevésbé felkészültek sem „pusztultak el”. Bár a versenyre még igen cudar időben autózunk péntek reggel, a rajtig az előző heti ONEB zimankója tovaszállt, és kellemes ősi futóidőben versenyezhetünk.

Dénes Zoliék az előző évek EVB-éhez képest

valamivel rövidebbre mérték a 4. és 5. helyen futó 20-as és 21-es futók pályáit, így a verseny gyorsan, pörgősen lezajlott. A fiúknál a címvédő PVSK csapata hamar az élre állt, Baumholczer Máté a töle szokott módon jelentős előnnyel jött be vezető helyen a 18-as pályáról. Innen már ki sem adták kezükből a vezetést egy másodpercre sem, szóval tulajdonképpen rajtcél győzelmet arattak, negyedik EVB címüket szerezve ezzel sorozatban. Hozzájuk hasonlóan viszonylag gyorsan, a második váltókor besorakozott a tavalyi ezüstérmes SZVSE idén is a második helyre, és ez már így is maradt a célj. A dobogóra idén a Tabáni Spartacus 1-es csapata fért meg fel, ők egyébként háziversenyt is vívtak, mivel a 2-es csapatuk a negyedik helyre futott be.

A lányoknál már élesebben alakult a küzdelem. A második váltás után a két rivális, az SZVSE és a PVSK állt az élre és fej-fej mellett haladtak. Az utolsó pályára 2 másodperc különbséggel futott ki Domján Zsuzsa és

A nőknél a szegediek 12. alkalommal szereztek meg az Egyesületi Váltóbajnok címet!

Szerencsi Ildikó, utóbbi volt a gyorsabb majd 4 perccel, így a tavalyi kihagyás után a nőknél a szegediek tizenkettedik alkalommal szerezték meg az Egyesületi Váltóbajnok címet! A befutóemberük, Szerencsi Ildi ebből kilenc alkalommal volt a bajnoki váltó tagja, így „egyenlően” minden bizonnyal ő dicsékedhet a legtöbb EVB címmel hazánkban. Harmadik helyre a tavalyi évhez hasonlóan a Diósgyőri TC váltója érkezett.

A két korábbi EVB-n, ahol részt vettem, felémelő érzés volt látni a győztes váltók célba érkezését, amint az utolsó futót kísérve együtt futott be az öt különböző életkorú váltótárs a szurkolók és vetélytársak ovációja mellett. A csapatszellem diadala, egyúttal a jól végzett munka jutalma! Egy-egy ilyen pillanat talán az érmeknél, bajnoki pontoknál is többet jelenthet számukra. Sajnos az idén nem láttam a győztesek befutását, mivel akkor épp saját pályámon küzdöttem nyegyedik futóként. Más miatt viszont emlékezetes marad nekem az ideji EVB: abban a meglehetősen ritka helyzetben lehetett részem, hogy 4 gyerekemmel együtt egy tisztán családi váltóban futhattam a versenyen. Igaz, ehhez a legkisebbiket, a még 11. évét sem betöltött lányomat „fiúsítani” kellett az F14-es pályán.

A senior hölgyeknél azt hiszem senkit nem lepett meg a szentendrei HSE győzelme a fiatalabb és az idősebb kategóriában sem. N120-ban sorozatban kilencedszer sikerült bajnoki címet szerezniük. Most csak a nagyrészt korábban szintén HSE versenyzőkkel felálló PVM szorongatta meg őket, de így is a véghajtásban majd két perc előnnyel zártak.

F170-ben a Tipo TE harmadszor nyert sorozatban. Az előző évek viszonylag nagyobb különbségű győzelmei után azonban idén igencsak szorosra sikerült a befutó: Ricsi (Baracsi Gábor) 3 másodperccel hajrázta le a SMAFC-os Banyeszt (Bánki Zoltán). F230-ban a BEAC az ideji EVB legnagyobb különbségű győzelmét aratta, majdnem 8 perccel kerültek a Herkules SE elé.

Ha az EVB az egyik legfiatalabb, akkor az OCSB a legidősebb bajnokságunk, egy év híján háromnegyed évszázada rendezik meg, azaz 1935-ben volt az első! Ezt onnan tudom, hogy amikor első OB-mat rendeztem térképhelyesbítőként, pályakítűzőként 1985-ben, az pont az OCSB volt, és éppen akkor volt 50 éves. 74 év alatt ugyan sokszor változott a lebonyolítás

rendszere, sárgult lapú újságokat és évkönyveket lapozgatva többek között rábukkanhatunk, hogy a régmúltban voltak több forduló is OCSB-k is. 1955-ben például nem kevesebb, mint hat forduló volt, 6 külön versennyel, az egyes fordulók márciustól augusztusig, a Bakonytól a Vértesen és a Gerecsén át a Bükkig mindenfelé szerte az országban. Aztán akadt, amikor az Egyéni OB volt egyúttal az OCSB is, azaz 1962-64 között a háromfordulós egyéni bajnokság alapján számították a csapateredményeket is. Később kétnapos versennyé vált, majd 1970-től lett egynapos. Az utolsó nagy változás (ha a PCSB létrejöttét nem számítjuk) valamikor a '90-es évek elején történt, amikor megszűnt a kategóriákon belül teljesen egyforma pályák rendszere, és ezzel együtt a plusz egy tartalék futó indításának lehetősége is. Most a csapat minden tagja más pályát fut, jócskán nehezítve ezzel a rendezőség dolgát, hiszen a kategóriák száma majdnem ugyanannyi, mint egy egyéni OB-n, de a pályák száma már háromszoros, sőt F21-ben négyszeres. Meg persze nehezítve ezzel a versenyzők dolgát is, hiszen az első komoly feladat a rajtban a megfelelő térkép elvétele. Nem is sikerült ez mindenkinek, és több kategóriában is dobogóséyles csapatok szálltak ki rögtön a rajtnál a küzdelmekből azáltal, hogy egyik futójuk rossz térképpel futott.

A másik „mumus”, a pontkihagyás is kísértett, talán a sokpontos pályák miatt. A sokadik kilométer után bizony az egymáshoz közeli vagy éppen nagyon egyvonalba eső pontokat nem is olyan nehéz dolog „nem észrevenni”. És itt nosztalgizálhatunk is kicsit: a régi papírkarto-

HSP váltás F230-ban

nos időkben a következő ponton, ha mondjuk az a szimbólban a 27. volt, de a kartonon meg még csak a 26. kocka következett, még rájöhettünk, hogy esetleg kihagytuk az előző pontot, és akkor nyomás vissza, de a dugókába, ugye, nem látunk bele. F21-ben a DTC 1-es és a PVSK csapata is így esett ki dobogós helyről, utóbbiaknak ez különösen fájó, mert velük már tavaly is ez történt.

Az OCSB-n idén, csapat híján, csak nézőként voltam jelen. Úgy is igen érdekes és látványos volt, a hosszabb pályákon átfutóponttal. Mivel ez az átfutópont a célterületől, a befutóponttól kicsit odébb esett, így hát a nézők is a kettő közti ingázásra, azaz szinte folyamatosan mozgásra kényszerültek, hiszen a buzdításra váró klubtársak hol az átfutó-, hol a befutóponton tűntek fel.

A kategóriák küzdelmei hol igen szorosak, hol meglehetősen lazák voltak. Legszorosabb verseny az F14-ben alakult ki, ahol a bajnok Tipo TE csak 8 másodperccel verte az ezüstérmes

Az eredmények böngészése

Az ETC nyerte az OCSB-t N21-ben

Gyöngyös csapatát. A férfi kategóriák többségében a bajnok csak egy-két perccel győzött és sehol nem volt nagyobb az első kettő közötti különbség tíz percnél. Ezzel szemben a nőknél az utánpótlás kategóriák majd' mindegyikében és a felnőttéknél is az aranyérmes csapat negyedóra körüli előnnyel nyert. A legnagyobb különbségű győzelmet N125-ben a HSE csapata aratta, akik több, mint fél órával verték a másodikat.

Túl vagyunk hát az idei év utolsó OB-in, amiket a Kalocsai SE a tőle megszokott magas szakmai színvonalon rendezett meg. Ki kell még emelnem az ötletes díjazást, a tájolót is formázó és talán kicsit a katonák „dögcédulájára” is emlékeztető egyedi érmeket, ami mellé az EVB-n minden dobogós „egy csupor mézet”, az OCSB-n pedig némi „innivalót” kapott.

Ez a jó kis homokbuckás terep az 52-es út túloldalán még folytatódik! Az talán még izgalmasabb ennél a résznél is. Volt róla húszezeres kistáj-térkép is Filópháza néven, még a 80-as években. Ugyan a Kiskunsági Nemzeti Park védett területe, de hátha futhatunk majd egyszer rajta valamikor!

Kovács Gábor

Szezonzáró verseny!

BORÓKA KUPA
2009. november 21-22.

www.atlas.hu/boroka-osz

Találkozunk Kaskantyún a borókásban!

100 NAP BRINGA, AVAGY KERÉKPÁRRAL ÉSZAKRA (2)

Párizs és a Benelux államok

Eljutni Párizsig

A Fekete-erdő után Strasbourg-ba gurultunk le, ahol a Rajna-t keresztezve értünk át Franciaországba. Egy mező szélén vertünk tábor, rántottát készítettünk a kempinggázon és egy üveg bordeaux-i borral ünnepeltük meg, hogy túl vagyunk Németországon. A francia táj gyönyörű volt és másnap rögtön meg is tréfált minket. A térképet hosszasan nézegetve próbáltam kitalálni, merre érdemes átkelnünk a Strasbourg utáni dombokon. Végül azt a völgyet választottam, ahol a térkép egy patakot és egy vasútvonalat is jelölt, gondolván, nagyot nem tévedhetek. A vasút hamar a hegy gyomrában végezte, ránk pedig várt a kaptató. Ez még nem lett volna meglepő,

de hamarosan a patakról is kiderült, hogy egy csatorna és végül ez is egy alagútban folytatódott, amíg az országot folytatta az emelkedést. Persze ezt is, mint annyit mindent, leküzdöttük és következő nap már Nancy városában voltunk.

A francia táj változatos volt, hol dombokon, hol csatornák mentén tekertünk, néha erdőkben, de legtöbbször mezők mentén. Gyönyörű kis városkákat és falvakat érintettünk, esténként marhalegelőkön, erdők sarkában sátraztunk, nagyokat lakomázva a jó előre bevásárolt ételekből.

Párizstól már 200 km-re se voltunk, amikor elszámoltuk magunkat az idővel. Hirtelen megszűnt a délelőtt még oly kegyes hátszél és az eső is rákezdett. Úgy tűnt, nem érjük el a következő nagyvárost, ahol bevá-

Hollandia – Zitával a tengerparton

sárolhatnánk a vacsorához. Ez elég mélyen érintette a csapatot, hiszen mi mást várna az ember egy hosszú, egész napos biciklizés után, mint a meleg, száraz sátor nyújtotta menedéket és egy finom, bőséges vacsorát. De ezen a délutánon úgy tűnt, egyiket sem kapjuk meg estére. Pedig már olyan közel volt a cél... Végül aztán mégis minden jóra fordult. Egy faluban találtunk egy

Megérkezett a csapat Párizsba

apró boltocskákat, ahol vettünk jó sok bagettet és egy üveg bort a nehéz nap végeztére. Pár faluval később az esti menedékünket is sikerült megtalálnunk, éppen mielőtt igazán rákezdett volna az eső, behúzódtunk egy tetővel ellátott alacsony, csúszszerű épületbe. A mai napig nem tudjuk, mi célt szolgált az elhagyott paja, de nekünk éppen jól jött az eső ellen. Vacsorára 40 darab virslit faltunk fel és a sátraknak csak a hálófülkéjét állítottuk fel a tető alatt.

Reggel korán keltünk, hogy idejében elérjük a 150 km-re lévő francia fővárost. Az első pár órát még köddel borított tájon tekertük, apró mezőgazdasági utakat választottunk és délutánra már látszott, hogy elérjük Párizst. A főváros hatalmas, órákon át tekertünk, mire beértünk a központba. Nem jártunk még bringával ekkora városban, ezért szoknunk kellett. A jól kiépített bringasávok ellenére elég sokkoltól a város nagysága és zsúfoltsága 17 napnyi vidéken való tekerés után. A körforgalmak voltak a legremisztöbbségek, a hatalmas, sávok nélküli csomópontokon való átkeléskor eleinte szabályosan halálfélelmünk volt. Nem terveztük érkezésünk napján meglátogatni az Eiffel-tornyot, de amikor megláttuk a házak felett a város jelképét, nem bírtuk megállni, hogy ne készítsünk egy célfotót a felmálházott bringákkal együtt.

Raphael-nél laktunk a központtól úgy 10 km-re, nem kis kínlásánkra Párizs egyik legmagasabb pontján, egy jókora domb tetején. Raphael rengeteg vendéget fogadott rajtunk kívül a világ minden tájáról, ezért mindig nyüzsgés volt a kis lakásban. Tudom, szegényteljes dolog egy ilyen városban, mint Párizs egy egész napot a falak között tölteni, de a mi helyzetünk más volt, muszáj volt kipihenünk az út fáradalmait, ezért egy teljes napot pihenéssel töltöttünk. Estére azért kitaláltuk, hogy egy igazi magyar gulyással örvendeztetjük meg a nagy nemzetközi társa-

Luxemburg

ságot, ezért bevásároltunk és Ádám vezényletével elkészítettük a gulyást, aminek aztán akkora sikere lett, hogy másnap meg kellett ismételnünk a mutatványt. Hiába, ha az ember egyszer belejön a ténykedésbe, nem tud többé megülni a fenekén. Nem elég, hogy 17 napot tekertünk, majd egy nap pihenő után végigjártuk Párizs összes kötelező látványosságát (Sacre Coeur, Louvre, Champs Elysees, Diadalív, Notre Dame), utána még nekiálltunk egy újabb adag gulyás elkészítéséhez. Persze az egész abszolút inyünkre volt, ennyi outdoor után sokkal inkább élveztük a lakás nyújtotta kényelmet, mint a zsúfolt várost.

Másnap kikísértem a srákokat a reptérre, ahol becsomagoltuk a bringájakat, majd elbúcsúztunk. Ádám, Bazsi, és Gábor hazarepültek, én pedig folytattam a nagy utazást. Visszafelé tekerve a belvárosba, hirtelen nagyon egyedül éreztem magam. 1900 km-t tekertünk le együtt, és most hirtelen magam maradtam. Sokáig nem tartott ez az érzés, mert a Luxemburg parkban összefutottam Sara-val, egy amerikai lánnyal, aki Párizsban tanult a Sorbonne-on és akivel indulás előtt Budapesten ismerkedtem össze. Este a szálláson

megjelent két újabb kanapészfőfős (couchsurfing.com – ezen az oldalon keresztül ismertük meg vendéglátóinkat a nagyobb városokban, első alkalommal itt Párizsban), ezért a tervezett naplóírásból újabb nagy beszélgetések lettek.

Tovább egyedül Luxemburgba

Párizsból kifelé menet Raphael tanácsára egy csatorna menti kerékpárutat választottam és nem kellett csalódnom. A csatornákon régen hajókat vontattak lovak segítségével, ezért mindenütt jó minőségű utakat találtam a víz partján. 40 km-t együtt tekertem egy öreg bácsival, Daniel-el. Szerencsém volt, végig nagyot jót beszélgettünk és így egy csomó érdekes és hasznos dolgot megtudtam a környékről. Az öreg kitűnően beszélt angolul, noha ez korosztálytól függetlenül sajnos nem jellemző a franciákra.

3 napot szántam a 400 km-es Párizs – Luxemburg szakaszra, ez sikerült, még egy Bouillon-i kitérőt is beiktattam az Ardennekbe. A gyönyörű városka egy völgyben terül el a Semois folyó két partján. Innen egy délután alatt megtettem a maradék 90 km-t, hogy este már Florence-nél és Olivie-nél legyek Luxemburgban. Ők

egy fiatal pár, akik egyébként azóta jártak már Budapesten is, természetesen nálunk. Annyira lelkesen meséltem nekik az utamról, hogy kedvet kaptak ők is a bringázáshoz és szerveztek egy Pozsony – Budapest kerékpártúrát augusztusra. Addigra már én is megjártam a nagy utat, így a Margit-szigeten fogadhattam őket első nagy kerékpártúránk végén. Na de térjünk vissza Luxemburgba! A város nekem nagyon tetszett, tele volt villanypóznára akasztott vezeték nélküli internet hozzáférési pontokkal, bringasávokkal és bérelhető városi kerékpárokkal. Utóbbit aztán minden nyugat-európai nagyvárosban láttam és ha nem csak ígéret, 2012-re Budapesten is lesznek ilyenek. Ami a legjobban tetszett Luxemburgban, az a várost kettészelő mély, sziklás oldalú völgy aljában található csendes park. A város amúgy sem sugallja egy európai főváros képét (már ami a zsúfoltságát illeti), de ez a park a város közepén, végképp a nyugalom szigete. Szóval Luxemburg nagyon tetszett, ehhez persze nagyban hozzájárult Flo és Oli vendégszeretete is.

Leffe-ben Leffe-t inni

A luxemburgi vidék még káprázatosabb volt. Észak felé indultam tovább a Mosel folyó völgyében, gyönyörű időben, elképesztő tájakon. Egy helyen kicsit félrenéztem a GPS-em jelzéseit, és átkeltem a folyón. Már a hidat alig láttam meg, ami mint kiderült, csak egy apró, gyalogos pontonhíd volt. A túloldalt aztán egy keskeny, horgászok által járt erdei ösvényen tudtam csak folytatni a folyó mellett, néhol úgy kellett átemelni a súlyosan megpakolt kerékpárt a bokrokra. Persze az egészet nem bántam, inkább élveztem, hogy lecseréltem az aszfaltút kényelmét egy kis kalandra. Belgiumba átérve még szebb tájakra tévedtem, direkt az apró mellékutakat választottam, és így elképesztő kastélyvidékeken jártam. Mindenki

kisebb kővárakban lakott, itt az számított szegénynek, akinek csak egy torony volt a kastélyán. Patak csörgedezett a mezők alján, tehének legelésztek és minden gyereknek külön játszótere volt, sőt, saját erdejük volt a kert végében.

Egy Dinant melletti Leffe nevű helyet is útba ejtettem. Akik szeretik a belga söröket, tudják, miért. Sajnos a Leffe apátság zárva volt, de azért egy jó hideg Leffe-t sikerült beszereznem, és örömittasan elfogyasztanom egy fa árnyékában. Leffe-ben Leffe-t inni, úgy hogy bringával jöttem el ideig – nagy érzés volt!

A 13. randi: Brüsszel - Amszterdam

A következő állomás a Charleroi repülőtér volt, ide érkezett Zita, a barátóm. Éppen csak az indulás előtt ismerkedtünk össze, de Zita volt olyan bevállalós, hogy csatlakozott hozzám erre a következő 400 km-re. Az én régi bringámat hajtotta, ezt csomagoltuk ki és szereltük össze a repülőtéren, hogy aztán betekerjünk az 50 km-re lévő Brüsszelbe. A főváros kellemes csalódást nyújtott, sem forgalom, sem zsúfoltság nem fogadott minket, ellenben fasorok között vezetett, széles kerékpárutak igen. Egy fantasztikus napot töltöt-

tünk Brüsszelben. Bringával jártuk körbe a várost, teljesen véletlen találtunk rá egy össznépi utcai éneklést követve a pisilő fiúra, meglátogattuk az Európai Parlamentet és egy magyar kultúrházat is, majd a nap végén az Atomium melletti parkban teát főztünk. Merthogy Zita volt olyan örült, és magával hozta azt a teáscsészét, amivel még márciusban, a 4. randinkon teát főztünk a Hármashatár-hegyen.

Brüsszelt elhagyva, Antwerpen érintése után a belga-holland határ mellett sátraztunk egy gyönyörű, kicsit a szavannára emlékeztető helyen, amit csak úgy hívtunk, Afrika! Innen még 100 km-re volt a tengerpart, ezt a következő délutánon teljesítettük. Így történéhetett, hogy a 26. szülinapomat Hoek van Holland-on, a holland tengerpart homokdűnéi között sátrazva, a barátnőmmel töltöttem. A szülinapi vacsorát Zita készítette el: pörkölt kempinggázon, vörösborral.

Nem volt már messze Amszterdam, így elidőztünk a tengerparton és Hágában. Következő este érkezünk meg a holland fővárosba, ahol ismét rengeteg bringaut, és a vendéglátóink fogadtak minket. Nuno-nál és Monica-nál laktunk, egy kedves

Híd kerékpárosoknak Hollandiában

portugál párnál. Este bementünk a városba enni, megmutatták a mindig ugyanazon az autón tanyázó madarat, és a belvárosi sétálóutcát. Mielőtt Zita hazarepült volna, még volt egy fél napunk a városban, körbenéztünk amerre tudtunk. Nagyon tetszett, hogy a kerékpárosok uralják a várost, és nem az autók. Zita a repülőtéren azzal a kérdéssel búcsúzott, hogy szeretem-e a meglepetéseket? Persze, hogy szeretem, de miről van szó? Azt most nem mondhatja el! Nem tudtam, mire gondoljak, de később kiderült.

Hamburg, Malmö, Koppenhága

Már a reptéren összefutottam következő útítársammal, Norbival, aki teológiát tanul éppen ösztöndíjjal a kampeni egyetemen. Kampen útba esett az utamon, így a következő nap együtt tertük le a 120 km-es távot. Amszterdamból kifelé menet egy hatalmas hídon terekünk át az egyik csatorna felett. Csak a hídra érve láttam, hogy az egész csak nekünk, kerékpárosoknak épült – nehezen hittem a szememnek. Kampenben többen is összejöttünk magyarok, egy nagyot vacsoráztunk, de én az ezt követő ivászatot már kihagytam, az

Pihenő Észak-Németországban

előttem álló útra gondolva korán bebújtam a hálósákombá.

Úton lenni nagy öröm, nem is tudom, van-e ennél jobb dolog a világon, mint kerékpárral járni azt. Olyan közel vagy mindenhez, a természethez, az emberekhez, érzed az illatokat, látod az arcokat, köszönhetsz nekik, bárhol és bármikor megállhatsz. Közben pedig, saját erődből haladsz, sokkal lassabban, mint autóval, de épp ez a lényeg, így éled meg igazán az utat, így lesz igazi élmény maga az út is.

Németországba visszaérve ismét egyedül hajtottam, esténként sportpálya mellett, vagy szabadon hagyott, fedett kocsibeállóba, teraszokra kéredeztem be, mert nem akartam egyedül, mindentől távol táborozni esténként. Bréma után Hamburgot érintettem és már befelé menet csúnyán elkeveredtem a kikötő csatornáik között. Két helyi kerékpáros mutatta meg a folyó alatti alagutat. A közel 100 éves alagutat anno a kikötői munkásoknak építették, de még ma is üzemel, lifttel lehetett lejutni a csak bringásoknak és gyalogosoknak fenntartott alagútba.

Hamburgra két órát szántam, épp megálltam egy téren gondolkodni, hogy merre is menjek tovább, mivel is töltsm el ezt az időt, amikor valaki megszólított: „Magyarországról jöttél a biciklivel?” Adám 56-ban hagyta el Magyarországot, Brazília után végül Hamburgban kötött ki, és 70 éves letére még mindig nagy kerékpáros, tavaly 800 km-es túrát tett egymaga. Volt hát miről beszélgetnünk, mialatt exkluzív idegenvezetésben részesített a városban. Mivel társadalmi munkában az új, kikötői raktársarnok tetejére épülő monumentális koncertterem népszerűsítésével foglalkozik, sok érdekeset tudott mesélni a városról. Két óra önfeledt beszélgetés és városnézés után azzal búcsúztunk el, hogy otthon Budapesten feltétlenül találkoznunk majd – ami azóta meg is történt.

Hamburg mellől egy éjszakai hajózással Malmö-be utaztam. Itt szegtem meg azt a szabályt, miszerint szállásra nem költünk, ugyanis a hajón kötelező volt kabint is bérelni. Malmö-ben körbejártam a város parkjait, majd a reptérre siettem, ahol Balázs gépe szállt le. Balázs a norvégiai Trondheim-ig csatlakozott a 100 nap bringához, a következő 4 hétre és 2200 km-re. Jó volt ismét megosztani valakivel az élményeket. Ahogy Balázzsal a malmói tengerparton bringáztunk, láttunk apró tájfutó bójákat kitzúve a fákra. Valószínű állandó edzőpontok voltak. Koppenhágába az Øresund szoroson vonattal keltünk át, ugyanis az Øresund hidon tilos a kerékpározás. Ez a méretek láttán érthető is: maga a híd 7845 m hosszú, ami a két part közötti távolság mintegy felét teszi ki. A maradékot a Peberholm nevű mesterséges sziget (4055 m) és az onnan a dán oldalra vezető alagút (4050 m) hidalja át.

Koppenhága rögtön megtetszett nekünk. A vasútállomástól végig kerékpárúton tettük meg az utat a szállásunkig. Úgy tűnt, hogy a város vezetői szerint sokkal kifizetődőbb kerékpárutakat építeni. Olcsóbb megépíteni és karbantartani őket, ráadásul környezetbarát és egészséges. A város számos látnivalót tartogatott számunkra, betévedtünk a temetőparkba, ahol Andersen sírja is található, és ahol úgy napoznak az emberek, mintha csak egy városligetben lennének. A Carlsberg sörmúzeumot pedig ki ne hagyjátok, ha Koppenhágában jártok!

3870 km 41 nap alatt, ennyit tettem meg idáig Budapesttől. Ezek persze csak számok, ami igazán szép, az a rengeteg élmény, ami mindez alatt ért minket. Pedig a kalandok java még csak ezután jött, a számomra eddig ismeretlen Skandinávia.

Folytatása következik...

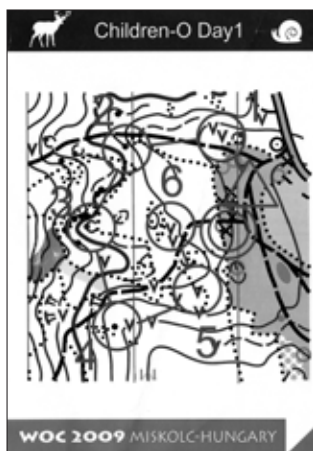
Szöveg és fotó: Harkányi Árpád

GYEREKVERSENY A VB-HUNGÁRIA KUPA „HÁTTÉRÉBEN”

EGY ÖNKÉNTES RENDEZŐ SZEMSZÖGÉBŐL

Lehet, hogy unalmasnak tűnik, amiről írni fogok, de úgy érzem, hogy aki rendez vagy rendezni fog, annak ez írás segítséget nyújt a gondok, bajok megoldásához, vagy a verseny kivitelezéshez.

Én szombaton, 15-én érkeztem Miskolcra a VK-ba. Megkaptam a felszerelésem, a névtáblám és ettől a perctől kezdve én és két társam Ica és Nóra, mi lettünk a GYEREKVERSENY, mint a Hungária kupa kísérőversenye. Felmentem Bükkszentkeresztre, ahol megszálltam és azon nyomban kimentem a terepre, a másnapi középtávú selejtező céljába, ami két napig nekünk is a kiindulási helyünké vált. Már minden készen állt. A pódiumok, a kerítések, a sok WC, az újdonságnak számító kézmosók, sátrak, stb. Vasárnap, 16-án lezajlott a Középtávú verseny selejtezője, ahol ízelítőt kaptunk a menők felszereléséről, futótudásáról és a nagyok versenyének hangulatából.

1. napi térkép

Hétfő, azaz 17-e már a Hungária kupa első napja lett, ami reggel a Hossztávú VB selejtezővel indult, majd délután már a mi versenyünkre került sor azon a terepen, ahol előző nap a VB selejtező volt.

Amikor mi kiértünk, hogy a gyerekereseny előkészületeit megtegyük az előre – térképen – megadott helyen, csodálkozva vettem észre, hogy ott éppen a VB-sek rajtolnak. Sebaj, mert kívártuk a mi időnket, amíg lebontottak, majd mi felvezettünk. Több rendező nagyon megijedt, amikor erre rájöttek és rám telefonáltak, hogy ugye nincs kint semmin? Szerencsére nem volt, mert csupán bejártuk és memorizáltuk a „kis” térképen levő pontokat előző nap.

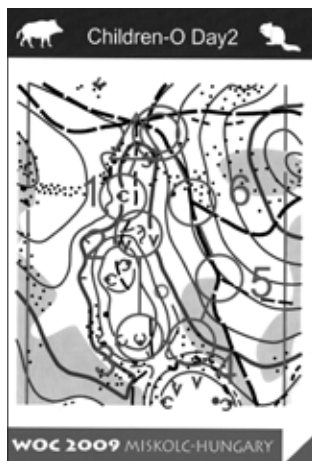
A start után egy gödör, majd egy domb az út mellett, a hámasra be az erdőbe egy sziklafal alatti mészegető gödörbe, majd az orron át le az útra, onnan a lejtőn egy szikla, majd oldalazva egy nagyobb gödör, onnan ki az útra és mellette egy gödör lett volna az utolsó pont, de... a két egymás melletti gödörben stekek, amire Orientathlon volt írva. Akkor tudtam meg, hogy az mit jelent és, hogy a mi versenyidőnk alatt fognak jönni arra az elitek. Mit tegyünk?

Megoldás: a mi „kisbójás” pontunkat nem a gödörbe tesszük, hanem az út mellé, hiszen a szalagozás úgymint rávezeti a gyerekeket. Egy kicsit szüneteltettük a gyerekeknél, amikor éreztük, hogy arra jönnek a nagyok. Így nem is vettük észre, hogy mi ott vagyunk

A mi versenyünkön 185 gyerek volt a 3 óras nyitva tartás alatt, ami legalább 200 körbefutást jelentett, mert a lelkesebbek többször is lefutották a kört, ami kb. 500-600 m volt.

Akadtt olyan gyerek, aki bikiniben, papucsban jött, de őket visszaküldtem átöltözni, mert ez mégiscsak TÁJ-futás. No meg veszélyes lett volna.

A célban Nóra és néha a lánya, Barbara, aki egyébként a VB-n volt kapuügyelet, várta a gyerekeket, akik lelkesen

2. napi térkép

mutatták a szűrő, vagy zsírkréta jeleket az állatkás kartonon. Időt nem mérünk, amit a döntő többség helyeselt és a név felírása után azonnal lehetett indulni. Így néha egész népes tömeg tartózkodott a pontokon, tanácskozva, hogy hova rajzoljon, vagy netán a szűrőt használja, vagy mindkettőt. Idejük volt bőven!

Minden beérkező gyerek egy nagy ruháskosárból, sok apró játékból választhatott, melyek a márciusban indított iskolai gyűjtésekből jöttek össze. 1500 db Kínder csokiban levő vegyes érdekesség. Nagyon nehéz lehetett választani, mert volt gyerek, aki 10 percet időzött, vagy olyan is volt, hogy kb. 10 gyerek túrta a kosarat. Jó volt nézni a nagy dilemmát, hogy kiséutó, pokemon, kisállat, vagy mi legyen a napi zsákmány.

Még ezen a napon kiírtuk a jelentkező asztalnál, hogy másnap a céltól meszebb leszünk a hegyoldalon. Nem mi, hanem a térképek készítője döntött így, és mi végrehajtottuk.

Négy napra kaptunk térképeket, melyek 3-4000-es léptékűek lehetnek, de nem volt ráírva. Biztos volt oka, hogy miért,

de többen reklámláltak (persze nem a gyerekek).

A második napon, 18-án, már jó korán kint voltunk a helyszínen, mivel minden felszerelést fel kellett cipelni a hegyre, a „gyerek VK-ba”, egy többitas elágazásba.

A kettős többitas levő gödrök, majd onnan kijövet fel a hegyen levő útra, annak elágazásai jelentették az újabb kihívást. Szerencsére Nóra szerzett „embert”, így a nehéz fizikai munkát nem nekünk, gyenge nőknek kellett elvégezni. Így is jó párszor megtettük a hegyi utat, (ami kb. 800 m, 80 m szinttel,) mire a szalagozás és táblázás kész lett. Bármilyen messze voltunk, még a borongós időjárás sem tartotta távol a lelkes gyerek-szülő társaságokat. Azt gondoltuk, hogy 60-80 résztvevő jön el, de 176 gyerek jelentkezett, közöttük újak, akik előző nap nem voltak. Jó késő lett, mire mindennel végeztünk, de még így is sikerült lejutni az Egyetemre a VB megnyitót megnézni.

Ezután jött a 3. bükkiszentkereszti nap. Én tudtam, hogy hol lesz a célhely, azaz a foci pályán. Ica és fia, Andrikska komoly segítőink voltak. A rajtoltatás, térkép-olvasás, kartonhasználat rejtelmeibe vezették be a gyerekeket. Miskolcon laktak, először egy nagyon szörnyű, majd egy színvonalasabb kollégiumban. Nóra is miskolci lett egy hétre. Én, aki Bükkiszentkereszten laktam népes soproni rokonokkal bővített családdal és segítőimmel, délután kimentem a helyszínt megsejmelni, mivel erre a napra nem kaptunk térképet, hanem nekünk kellett keresni helyet. A hügomal kimentünk, és a cél melletti zöldes oldalt találtuk egyedül alkalmasnak, de én este átgondoltam, hogy ott a nézők lesznek, mert nincs más választásuk, tehát nem lesz jó nekünk és egyébként sem volt szimpatikus.

Aznap a verseny délután volt, így volt időm még egyszer felmenni a Jókai utcán és egyszer csak szembejött a HELY!

A házak között jó két házhelynyi üres rét, mely mögött egy lejtős legelő terület el. A szomszédos kertekből kijövő állatok nyaralóhelye. Cica, nyuszi, számár és

néhány tehénlepeny... Ez kell a sok városi gyerekeknek, gondoltam és máris kiszalagoztam a 10 pontos pályát. Icat és Nórákat felsegítettem a helyszínre és hamar kész lett a „vidéki turizmus tájfutó módra” színhely.

Persze a szomszédoktól megérdeklődtem, hogy szabad-e itt gyerekeknek futni, és hogy kié a terület. Megtudtam, hogy ugyan magánterület, de a gazdája soha sincs ott és bárki használhatja.

Száz méterre voltunk a foci pályától. 182 induló volt és a sokak által reklámlált térkép helyett kibővített jutalom (lufi, matrica, stb.) várta a gyerekeket. Ezeket a plusz ajándékokat az EON-tól és a Cetelem-től kaptuk ismeretségen keresztül.

Az aznapi sereglet már a „0” idő előtt el tudott rajtolni, hogy a korán induló szülők letudják sürgető csemetéiket (akik persze még egyszer visszajöttek a kitiikkadt szülőkkkel). Volt olyan is, akit a nálam lévő puszedli mentett meg az éhhaláltól.

Ahogy teltek a napok egyre több külföldi talált meg minket. A 4. naptól már egész csoportok (japán, brazil, hongkongi, kínai) jöttek nézni, hogy zajlik a gyermekverseny és fényképeztek. Kaptak kis térképet, kartont. Elmondták, hogy náluk még nincs ilyen és nagyon jó ötlet, mert itt kaphatnak kedvet a „táj-térkép-

futáshoz”. Közösen abban maradtunk, hogy ez az első lépés a kedvcsináláshoz! Itt jut eszembe, hogy milyen szerencsésen alakult hármas csapatunk nyelvtudása.

Ica beszél franciául (ez nem annyira kellett), oroszul (erre volt szükség), Nóra szlovák, cseh, lengyel, ukrán pácienseink tolmácsa volt és mindhárman beszéltek angolul. Hát így néz ki a gyermekverseny stábj Magyarországon. A nyelvtudáson kívül amire még szükség volt: sebtapasz, víz, mézespuszedli... Jött a 4. nap a városban. Egyikünk sem volt nagyon ismerős Miskolcon. Én a versenyértésítőből tudtam meg, hogy van belvárosa, mert eddig ezt átutazóban sosem éreztem. Volt is nagy meglepetés, amikor megérkeztem, látva a Hősök terét, ahol a célterület volt és a sok vizes objektum, amit az én kis térképem is ábrázolt. Ez a későbbiek során egy nagy fürdővé vált a versenyzők révé.

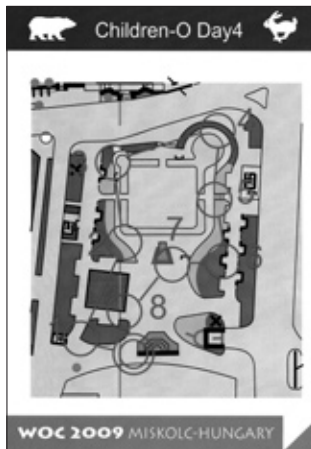
A 6 pontos pálya a téren futott körbe, sok feltűnő színű szalaggal, ami sajnos egyeztetés hiányában majdnem meg egyezett az odavezető szalagozással és így egy gyerek kifutott a térről, de időben észrevettük.

Gondunk volt még az, hogy a nagy tömegben a pálya megmaradjon 3 órán át. Így az eddig olajozottan működő hármasunkon úgy változtattunk, hogy Ica lett a pályáőr, karbantartó és időnként körbement javítani. Mi Nórával egy napernyő alatt lettünk a rajt és cél egyben.

Mivel nagyon közel voltunk a célhelyhez, ezen a napon létszámot döntöttünk. Sok CP, 10D, 14C kategóriát lefutott energiabombák jöttek a kincseskosárhoz egy kör lefutása után. Hiába a „gyerek” fogalma nincs korhatárhoz kötve.

215-ös sorszámmal zártunk 2 és fél óra után, miután a tér már kiürült, csak páran fürödtek, vagy az emlékművön túráztak...

Jól jött a szünnap nekünk is, mivel eddig alig láttunk valamit a VB-ből. Fel tudtunk jutni Bánkútra, részben a váltót nézni, részben a másnapot előkészíteni, bejárni, mert erről megint kaptunk térképet, 6

4. napi térkép

5. napi térkép

pontos pályával. Ott is jutott nekem valami szerep egy rövid időre. Éppen akkor érkeztem a rendezői parkolóba, amikor a mentőt oda várták, mert hoztak egy

sérültet. Mivel rajtam a narancs megkülönböztető jelzésű pólvó volt, megkértek, hogy állítsam meg a mentőt, hogy várja meg az újabb páciens. Így ha jól hallottam 3 sérültet vittek a kórházba.

Az 5. napon a jól eltervezett kivitelezésünknek lett két bökkenője. Az egyik, hogy nem volt vezértérképem (nagy tanulság, hogy mindig kell) és nem tudtam, hogy a mi erdőnkben lesz a befutópont és a befutókordonozás, keresztben. A másik, hogy a 10D-s pálya narancs szalagozása is ide hozta a követőit, ha követték, sőt a széleken ugyanazon az úton futott a kétféle szalag, ami nem nagyon ütött el egymástól.

Mi igyekeztünk valahogy elkülöníteni, és utólag azt kell mondanom, hogy szerencsére nem volt gond. A befutó gondját úgy oldottuk meg, hogy lca elment teregetni a mieinket, amikor a nagyok befutottak. Azért minden jól ment és megint 187 gyerek volt...

A 6. nap, vagyis az utolsó, azt hiszem nemcsak nekünk, hanem mindenkinek sok fejtörést okozott több dolog miatt. Mikor kell felkelni a korai „0” idő miatt? Mennyi az út odáig? Hol kell parkolni? ... és.....ömlik az eső. Sajnos odaérve nem tudtunk feljutni a rendezői parkolóba a Hungária kupa céljába, így azt nem is láttam (többek szerint nem veszítettem vele semmit). A 6. napra nem volt gyerektérképünk és nem volt elképzelésünk a gyerekszereny helyéről a vezértérkép alapján és az eső még mindig esett.

Több T-mobilos (mert csak az jött a kihelyezett toronynak köszönhetően) telefonálgatás után úgy döntöttünk, hogy ha eláll az eső, akkor a Hungáriáról a VB-re átvézető út mellé tesszük a gyerekek futását, 11 órára, miután a Hungária lezajlik. Ezt tettük és szerencsénk volt, mert a gidres-gördös kis körnek nagyon megörültek az arra járó gyerekek és szüleik, és valóban elállt az eső

addigra. Egy gyors futás, ajándékok és indulás, mert már érkeznek a menők a Hosszútávú döntőn. A napi létszám: 65 gyerek.

Miután úgy éreztük, hogy egy lélek sincs rajtunk kívül sehol, mi is bezártunk és mentünk nézni a VB befutót. Így volt szerencsém látni a fiúk győzteseit és a lányokat is.

Örülök, hogy sikerült elcsipni a végét és látni a küzdelmet a győzelemért a kivetítőn és a valóságban, a GPS-es útvo-nalkövetést és a technika csodáit.

Ica, azaz PapanekVarjasi Ilona és fia Papanek Andris Nóra, azaz Dr. Ágh Eleonóra és lánya Ágh Barbara

Nagyon nagy büszkeséget éreztem, hogy ennek a rendezésnek, én, mégha egy távolabbi pontján is, de részese lehettem. Összességében jól éreztem magam, élveztem ezt a nagy megmozdulást és örülök, hogy jelentkeztem ÖNKÉNTESNEK.

Cser Krisztina

MAGYARORSZÁGI ÉLMÉNYEK

Az alábbi írás egy angol klub-magazinban jelent meg és egy angol család élményeit tartalmazza a világbajnokságról és a Hungária kupáról.

Augusztusban nekivágtunk Magyarországnak, ahol a 34. Hungária Kupán és a Tájfutó VB-n vettünk részt. Nagyon jól éreztük magunkat, az idő csodálatos, a kultúra érdekes volt. A tájfutó terepek nagyon tetszettek: sok-sok szintvonal csodás bükkerdőben és páfrányok nyoma sem volt. A sok szint és domborzati tereptárgy nehéz, de újdonság volt nekünk. A városi sprintet nagyon élveztük, és úgy néz ki több ilyen versenyt fogunk kipróbálni a jövőben. Harry 30-ból a 10-ik lett, én 40-ből a 23., míg Chris eredményeit mai napig is mély homály fedi. A sok-sok csodás emlékből egy pár:

Nagyszerű volt - a tömegközlekedés (hihetetlenül olcsó és megbízható), a fantasztikus időjárás, a termálfürdő, a bob pálya, nívós tájfutó pályák, Budapest és a nagy mennyiségű fogpiszkáló (az asztalon a só és bors mellett). Nyilvánvalóan szükséges ahhoz a rengeteg húshoz amit a magyarok esznek. **Kevésbé nagyszerű volt** - a sajt (gumi, gumi vagy gumi), a vegetáriánus ételek, a hihetetlenül bonyolult nyelv, a hajnali felkelés a buszhoz, a szállítás problémái, amikor az egyik buszról leesett a kerék.

A legemlékezetesebb tájfutó nap - a miskolci sprint egy munkaszüneti napon, miután a szökökútban játszhattunk. Harry nagyon érdekes M12D pályája, ahol két választása volt - a hosszabb útvonal a terepen keresztül vagy navigálva az utakon - nagyszerű arra, hogy beleszokjon a terepen való versenyzésbe biztonságosan.

Ami leginkább meglepett bennünket - az az volt, hogy a legközelebbi bolt a Lidl volt. Ez az üzlet közelebb volt hozzánk, mint otthon a Crowthorne fűtcai, és még az akciók is ismerősek voltak.

Nagyon más mint Angliában - a magyar nyelv volt. Egy árva szó nem sikerült megértenünk a "Hallo" kivételével.

Legszörnyűbb étkezés - Budapesten a Burger King-ben volt a második napunkon egy egész napos városnézés után. Egyszerűen nem sikerült sehol másutt találni valami megfelelő helyet két fáradt gyerekkel és két, még a gyerekeknél is fáradtabb felnőttel!

A legjobb étkezés - Chris kedvence a versenyközponti étteremben elfogyasztott sült disznóhús, sült zöldséggel, krumplival és safttal volt. Ez még jobban ízlett amiatt is, mert a többiek az előre rendelt menüt ették, ami valami sült hal volt, rizzsel és majonézzel (nagyon fura étel kombináció!!).

A TÁJFUTÓ VILÁGBAJNOKSÁGRÓL – A MI VÉLEMÉNYÜNK

Sajnos itt egy kis csalódás ért bennünket. Először is úgy döntöttünk, hogy a tájfutást nem a nézőknek találták ki. Elmentünk a Sprint döntőre és az átfutó pontok, a nagy kivetítő és a közvetítés izgalmas volt, de végül is úgy éreztük, hogy közeli versenyzést nem láttunk és a gyerekeknek nehéz volt az egészet követni. Nagyon furcsának találtuk, hogy a Hungária Kupa teljesen külön lett választva a VB-től és annak ellenére, hogy két napon ugyanazon a terepen futottunk, úgy a rajt, mint a cél más volt és nyoma sem volt az integrációnak. Ugyanez volt a helyzet a versenyközpontban, ahol laktunk. Az elit versenyzőket a Campus Hotel luxus körülményei közt szállásolták el, míg nekünk maradtak a normál egyetemi diákszállások. Még az étkezés is szeparálva lett - ők a háromfogásos menüt kapták és egy nagyon harcias hölgy őrizte a bejáratot, nehogy véletlenül bármelyikünk oda be találjon menni. Mi kétfogásos menüt kaptunk, és míg az elit a banketten

érezte jól magát az utolsó estén, nekünk magunknak kellett megtalálni az esti kaját.

Az utolsó estén volt egy pár izgalmas verseny a versenyközpont parkjában, ahol végre a Hungária Kupa résztvevői az elit versenyzők közelébe juthattak; ez sokkal jobb lett volna a hét elején, hogy a barátság már korábban is kifejlődhetett volna. Kicsit csalódtunk abban is, hogy az utazó brit szurkolókat (kb. 50 fős csoport) nem ösztönözte a brit csapat arra, hogy közelebről támogassuk őket. Nem voltak zászlók, bemutatkozás stb., és így a csoportnak az a része, akik ritkán jutnak elit közelbe, kicsit úgy érezték, hogy lemaradtak valamiről azáltal, hogy nem ismerték meg a brit csapat tagjait a befutón. Pillanatnyilag nem érzem úgy, hogy sürgősen beneveznék a jövő évi VB kiserő versenyekre, bár többen arról biztosítottak, hogy voltak már ennél inkluzívabb VB-k is.

Fordította: Grant Julianna

JANUÁRBAN VÁLASZTÁS!

A januári Közgyűlésen újra kell választani a BTF SZ tisztségviselőit: Elnökség, Felügyelő bizottság, Etikai és Fegyelmi bizottság tagjait. A szövetség elnöksége októberi ülésén javaslatot tett a Jelölő bizottság tagjaira: Borosznoki László elnök, Dr. Fekete Jenő és Mihácsi Zoltán tagok személyére. Az érintett sporttársak a felkérést elfogadták és megkezdik munkájukat. Kérjük a budapesti tagszervezeteket, hogy tegyenek javaslatot a tisztségviselő személyére és forduljanak bizalommal minden választással kapcsolatos problémával, észrevétellel a Jelölő bizottság tagjaihoz.

Legyél Törzstámogató!

Az idén ismét meghirdeti a Budapesti Tájfutók Szövetsége a törzstámogató rendszert. Ez a támogatói forma bevált, az elmúlt évben is sokan támogatták a szövetséget. Most a tizenegyedik év előtt újra időszerű elmondani, hogy azért előnyös ez a támogatási forma, mert magánszemély esetében a személyi jövedelem adója, vállalkozók esetén az adóalap csökkenthető a vonatkozó jogszabályok által meghatározott mértékben.

Nagyon fontos, hogy a támogatás összege még az idén, december 31-ig megérkezzen a szövetség számlájára! Csak így lehet, még erre az évre kiadni a levonásra feljogosító igazolást, amelynek feltétele, hogy a támogató adóigazolási számát is közölje.

A Törzstámogatók három fokozata a következő:

– **bronz** fokozatú támogató, aki legalább **8 000.- Ft**-ot fizet be.

– **ezüst** fokozatú támogató, aki legalább **12 000.- Ft**-ot fizet be.

– **arany** fokozatú támogató, aki legalább **20 000.- Ft**-ot fizet be. Támogatóinktól nem csak pénzt kérünk, hanem tanácsaikra, javaslataikra is igényt tartunk. Szeretnénk, ha az évről-évre egyre erősödő Törzstámogatói kör a budapesti tájfutósport igazi támasza lenne, az a biztos bázis, akikre mindig támaszkodhatunk.

A remélt támogatást a Tájéoló decemberi (09/10.) számához mellékelte csekken vagy átutalással (Számmlaszám: **11705008-20411419** Budapesti Tájfutók Szövetsége) kérjük befizetni úgy, hogy december 31-ig be is érkezzon. A csekkre kérjük ráírni: **Támogatás**, valamint az **adóigazolási számot**. Minden eddigi és új törzstámogatóknak köszönjük az anyagi segítséget.

BTF SZ Elnöksége

Fotópályázat

A Tájéoló 09/2. számában meghirdetett fotópályázatnak hamarosan lejár a határideje.

Részletek a kiírásból:

Díjazás: a pályaművek díjazására a kezdeményező felajánlásából 100.000 Ft áll rendelkezésre, amelyhez további támogatók csatlakozását kérjük és várjuk. A díjak odaítéléséről háromtagú független zsűri dönt. Egy díj összege 10.000 Ft-nál kisebb nem lehet.

A pályázaton a hazai terepen, az idei évben rendezett tájfutó versenyek képeit értékeljük két kategóriában.

A pályázaton csak digitális fényképezőgéppel készült, saját felvételekkel lehet részt venni.

A pályázaton való részvétel módja: A pályázatra szánt képeket 2009. március 1-től kezdődően folyamatosan kérjük elküldeni a jozs.sandor@torbo.hu címre, legkésőbb **december 15-ig**, a pályázat lezárásának időpontjáig. A képfájl neve tartalmazza a jeligét vagy a pályázó nevét, a kategória betűjelét (S vagy P) és a kép sorszámat a „Pályázati adatlap” tartalmával összhangban.

A pályázat eredményhirdetésének tervezett időpontja 2010. január 23. 17 óra

A pályázattal kapcsolatos kérdéseket a bozan.gyorgy@gmail.com címen lehet feltenni.

A kiírás teljes szövege a Tájéoló 09/2-es számában olvasható.

Tájéoló előfizetés 2010-re

Jövőre változások lesznek a Tájéoló megjelenésében. Az eddigi 10 szám helyett

jövőre csak 8 szám fog megjelenni, de számonként 8 oldallal bővebb terjedelemben, így éves szinten a terjedelem nem változik. Egy szám 40 oldalas lesz + közepén az eredmények oldalai. További jelentős változás: újabb 8 színes oldallal bővül a lap, tehát jövőre minden számban 24 színes oldal lesz, így könnyebb lesz térképeket, színes fotókat közölni. A kevesebb megjelenéssel az egyre növekvő postaköltségeket kívánjuk csökkenteni.

Mindezek mellett nem emeljük az előfizetési díjat, sőt akik még az idén előfizetik a lapot, azoknak kedvezményt is adunk.

Az idei világbajnokságról készült „Különszám”-ot megküldtük minden előfizetőnknek, de annak az ára 300 Ft, ezt csak az interneten tettük közzé. Biztos ennek tudható be, hogy eddig még kevesen fizették be ezt az összeget. A szövetség támogatóinak tiszteletpéldányként küldtük ki ezt a számot. Másoktól a jövő évi előfizetési díjjal várjuk a különszám árát.

Tehát a jövő évi árak:

Az éves előfizetési díj 2010-re **4900 Ft**, külföldre **7900 Ft**.

Egy példány ára **550 Ft**.

Aki 2009. december 31-ig előfizeti a lapot: **4500 Ft**, külföldre **7500 Ft**.

Jövőre is lesz DVD melléklet, amelynek költsége további 1000 forint.

Különszám ára: 300 Ft.

Akik jövőre is támogatják a szövetséget, azoknak tiszteletpéldányt küldünk, az Arany és Ezüst fokozatú támogatóknak DVD-t is.

Az előfizetési díjat az utolsó számhoz mellékelte csekken kérjük befizetni. A megrendelő nevét és címét olvashatóan, nyomtatott betűkkel kérjük felírni a csekkre. Ugyanezen a csekken lehet a szokásos támogatásokat is befizetni, ebben az esetben a csekk „Közlemény” rovatába nem „Tájéoló előfizetés”-t, hanem „Támogatás”-t kell írni. Az év hátralévő versenyein, valamint a BTF SZ-ben és a téli rendezvényeken, edzéseken személyesen is előfizethető az újság. Várjuk az előfizetéseket!

Rövidítések:

Rangsorolók: /KoR/ kiemelt országos, /oR/ országos, /rR/ regionális, /-/ nem rangsoroló; SI SportIdet, R: rendező, Nh: nevezési határidő, C: nevezési cím, Nd: nevezési díj, H: helyszín, T: találkozó, VK: versenyközpont, K: kategóriák, Hsz.: helyszíni nevezés, I: információ

Versenytávok: ht., nt., r-nt., kt., rt. (hosszútávú, normáltávú, rövidített normáltávú, középtávú, rövidtávú)

VERSENYNAPTÁR

Október

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
		1	2	3	4	
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

November

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

December

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

VERSENYNAPTÁR KIEGÉSZÍTÉS (november 9-től)

Internet info: www.mtfsz.hu (versenyek) és www.btfisz.hu (versenyek)

11. 15. (v) Less Nándor ev. /rR, nt./ SI R: DTC Kiírás a DTC honlapján lesz

11. 18. (sze) 15. parkverseny (3SZ) /-/ SI R: SIR I: a www.siralyok.hu honlapon (versenyek)

11. 21-22. (szo-v) Ószi Boróka Kupa /-, I.n.: r-nt., 2.n.: nt./ SI R: HSE és KAL. Nh.: 11. 16.(beérk.)

C: MTF SZ/ENTRY, vagy e: borokakupa@gmail.com, fax: 06-23-415-462 vagy Jankó Tamás 2040 Budaörs, Aradi u. 15 címen (sms: 06-20-944-3900). Nd: 1000Ft/nap, (FN-16, N60, F70: 800Ft). Nyílt kezdő kategóriában (helyszínen is) 800Ft/nap. Nh. utáni nevezés 200Ft/nap pótdíjjal, helyszínen: pótdíj 400Ft/nap az üres helyekre. H: Kaskantyú térsége, „0”-idők: 13.00(szo), 10.00(v). K: FN: 10D(sz), 12D(sz), 12C 14 16 18 20 21 ABBRc 40 50 60 70, +NyK. Szállás (tornateremben Kaskantyún, s.f. 800Ft/tő/éj) kérhető. Egyénileg intézendő kollégiumi szállásajánlat: 6200 Kiskörös, Árpád u. 18 (kapcsolat: Szvetek Lászlóné, 06-78-311-053). I: <http://www.atlas.hu/boroka-osz> ill. e: boroka.kupa@gmail.com.

!!!A november 25-i verseny az előző számban közölthöz képest új helyszínen lesz:

11. 25. (sze) I. Lamantin Kupa, 16. parkverseny (3SZ) /-/ SI R: MOM

H: Gazdagrét, VK: a Törökugrató Általános Iskolánál (megközelítés a BKV buszjárataival: 139, 153, 8), „0”-idő: 14:00. Rajtolni 16:45-ig lehet. Időmérés: SI-vel, de csak rajt és cél doboz lesz, a többi ponton zsírkre! Dugókat a helyszínen is lehet kölcsönözni. Pályák: rövid, hosszú (további információk a MOM honlapján). Egyéb: Versenybóják lesznek kirakva. Aki csak a vége felé tud odaérni, annak érdemes fejlámpát hoznia! Nd.: 400Ft. I: Györgyi Máté: 06304125635, Jenes Géza: 06308464143, és a honlapon: www.mom-o.hu. Aki szeretne előre nevezni az alábbi e-mail címre küldje: jenesg@gmail.com. A versenyen mindenki saját felelősséggel indul! Az utcának és a parkolóban járműforgalom van!

Kérés a rendezőkhöz: A következő, 10-es szám lapzártája: november 24, elkészül december 4-re. A téli nyílt edzések, egyéb programok kiírását lapzártáig a szokott email-címen (argaygyu@t-online.hu) várjuk.

Crosswear Tájfutó Felszerelések!

www.crosswear.hu

Ajánlatunk:

- bozót ruha, lábszárvédő, póló, sapka
- egyedi tervezésű érmek fából

Szolgáltatásaink:

- lézervágás, lézeres gravírozás, himzett logo, felirat
- újdonság: pólonymás

CROSSWEAR® Kft.

DÓRA JUDIT – KROLOPP FRIGYES

H-1029, Budapest, Ördögárok u. 110/A

Tel/fax: +36 (1)-376-51-96, Mobil: 06-20/9642-957

E-mail: crosswear@euroweb.hu, Honlap: www.crosswear.hu

ÖSSZETETT EGYÉNI BAJNOKSÁG

Október 18-án Szögligeten közvetlenül az ONEB díjkiosztás után került sor az eredményhirdetésre. A TÁJOLÓ idei 6-os számában arról olvashattunk, hogy hatan már az ONEB előtt összetett bajnoknak érezhették magukat, az utolsó idei egyéni bajnokságon nyújtott teljesítményüktől függetlenül. A további 13 megrendezett kategória közül F85-ben nem hirdettünk összetett bajnokot, N35-ben pedig a 33 fős mezőny tagjai közül csupán ketten indultak el legalább négy egyéni bajnokságon, így ebben a kategóriában csak két bajnoki érem talált gazdára.

Az említett cikkben szó esett arról, hogy a 2-2 győzelemmel álló női élvonalosoknak akadnak riválisai és esetleges gyenge teljesítményük esetén előfordulhat, hogy nem ők lesznek a

bajnokok. Nos, mindhárman jól szerepeltek (2., 3., ill. első hely), így valóban Viniczainé Kovács Ildi /PVS/, Jenővári Gabriella /HSE/, ill. Horváth Magda /TTE/ lettek az N40, N45 ill. N50-es kategória bajnokai. N65-ben Cser Kriszta /SPA/ két korábbi győzelme mellé egy 5. helyezést szerzett, s csak azért lett bajnok, mert az ONEB-ig vezető Schell Erzi /PSE/ ezúttal 6. lett, így a kiírás értelmében a holtverseny neki kedvezett. N35-ben Wengrin Ágnes /TTE/ ONEB győzelmével négyre növelte idei egyéni bajnokságai számát, s így a minimális 4 helyezési ponttal lett bajnok.

A szintén érdekesnek ígérkező rivalizálást F65, F75, ill. F80-ban ONEB bajnoksággal döntötték el a maguk javára Nagy Lajos /ETC/, Dudás István /OSC/ és Balla Sándor /KFK/. F70-ben Schell

Antal /PSE/ csak ONEB győzelemmel előzhetne volna meg a nappali bajnokságra nem nevező Szabon János /KOS/, az elért harmadik hely azt jelentette, hogy az összetett dobogós maradt a Szabon – Schell sorrend az első két helyen. Az F40, F45 ill. F50 kategóriákban dobogós ONEB helyezésekkel került az összetett bajnokság élére Egei Tamás /TTE/, Mohácsy Tamás dr. /GYO/ és Vankó Péter /HSE/.

A „Tájfutó Arcok” fényképgaléria a bajnokok alábbi fényképeit tartalmazza. Az összetett bajnokságot eredményesen befejezőket a mellékelt táblázatában, míg a teljes eredménylistát az mtfisz honlapján közöljük. Az Összetett Bajnokság emléklapját a következő mtfisz közgyűlésen juttatjuk el az 1-6. helyezettek részére.

N35: Wengrin Ágnes TTE

N40: Kovács Ildikó

N45: Jenővári Gabriella HSE

N50: Horváth Magda TTE

N65: Cser Krisztina SPA

F40: Egei Tamás TTE

F45: Mohácsy Tamás dr. GYO

F50: Vankó Péter HSE

F65: Nagy Lajos ETC

F70: Szabon János KOS

F75: Dudás István OSC

F80: Balla Sándor KFK

EGYESÜLETI BAJNOKI PONTVERSENY

A TÁJOLÓ 6-os számában az egyesületi pontverseny első tíz csapatának az OVB utáni sorrendjét közöltük. Az októberi három bajnokság után kialakult a végeredmény. A hagyományoknak megfelelően az első hat helyezett egyesület és a pontszerző versenyzők az okleveleket az MTFSZ soron következő közgyűlésén vehetik át.

Az első három helyen nem történt sorrendi változás az OVB óta. Különösen az ONEB-en gyűjtött 26 pontjával a HSP lett a 4., a CSB-n legtöbb pontot (19) szerző HER az 5., míg a korábban a 4. helyen álló PVM (bár egyenletes, jó teljesítményt nyújtott,

s elérte a 100 pontot) került a 6. helyre. Az év folyamán 100 és 50 pont közötti pontot szerző egyesületek foglalják el a 7-12. helyet.

Az 1-12. helyezett egyesület: 1. HSE 279 hp, 2. TTE 209, 3. BEA 141, 4. HSP 113, 5. HER 107, 6. PVM 100, 7. ETC 89, 8. PSE 87, 9. OSC 78, 10. PVS 63, 11. SZV 59, 12. HTC 56.

Érdekeség, hogy az első 12 helyen végzett az utolsó három bajnokságon a megszerezhető pontok 64, 74 ill. 78 %-át gyűjtötték be!

Összesen 59 egyesület szerzett az év során bajnoki pontot.

Bevált a holtversenyek eldöntésére a kiírásban rögzített szabály, ezúttal minden esetben sikerült rangsorolni az azonos pontszámot elért egyesületeket. A Senior Egyesületi Bajnokság részletes listája az mtfisz-honlapon jelenik meg. (Egy megjegyzés: Az mtfisz versenyzői adatbázisa tartalmazza a versenyzők nemzetiségét. Kérem, hogy az egyesületek ellenőrizzék az adatok helyességét, hogy ne fordulhasson elő az OKEB-en megtörtént eset, hogy egy kiadott bajnoki érmet vissza kelljen kérni, mert az adatbázisban valótlanul szerepelt az állampolgárságnál a HUN rövidítés, illetve, hogy ezután az illető versenyző családtagjainál kétségbe vonható legyen a beírás helyessége).

Aggy

ÓHEGYI ALBIN

1937–2009

Nekünk, idősebb Sparisoknak „Maki pajtás” volt és marad meg emlékezetünkben, de az utóbbi években a fiatalabb generációk tagjaitól többször hallhattuk a Maki bácsi megszólítást, amelyben benne volt a tisztelet iránta megfontoltsága, akkurátus habitusa okán.

A bácsiság férfikor és fájdalom, Albinnal ez súlyos betegséget hordozó férfikor volt, ám a gyógyulásba vetett hittel keményen harcolt a kór ellen. Keményen és kitartóan, ahogy versenyzőként és versenybíróként is ismertük.

A Spartacus tájfutók sikersorozata 1961-ben indult, a csapatbajnoki aranyéremnek már részese volt, és követte ezt még sok egyéni és csapat siker.

Kitűnő műszaki érzékkel áldotta meg a teremtő, és ezt öntetlenül hasznosította szeretett sportágunk hasznárára. Sok-sok ötlete és munkája a hazai tájfutás fejlődésében komoly hozzáadott érték. Kis házi barkács műhelyében készült bőjaállvány és SI-tartó doboz, szerszátóráz és eredményhirdető dobogó. a sor véget nem érő. Örömet lelte, ha a Spartacus rendezvények színvonalán újításaival, ötleteivel javíthatott, de ha az időben távolabbra tekintünk, a régebbi Hungária Kupák rendezésének is szinte nélkülözhetetlen munkása volt.

A tájfutás múltjának humora, hogy a Spari

adta a „világ legjobb II. osztályú csapatát”, amelynek a tragikus sorsú Benyó Gyuri mellett Albin és szerénységem voltak a tagjai. Jókedélyű társasági ember, igazi csapatember volt. Humorérzéke még halálos ágyán is bevillant, amikor valahányadik látogatásomkor a felesége „bemutatott”, kérdezve, hogy, „ismered ezt az urat?” – mint urat nem ismerem – volt a válasz. Kezet fogtunk. Utoljára.

Nyugodj békében Maki pajtás.

Budapest, 2009. október 28.

Pataki Zsolt

Adalékok Maki emlékére

Makival még 1954-ben ismertük meg egymást, amikor a IX. kerületben együtt végeztük el a térképoltató tanfolyamot. 1957-ben, amikor a V. M. Ápisz felbomlott, ismeretségünk a Spartacusba hozta. Barátságunk akkor alakult ki, amikor a csapatversenyeken párba futottunk.

Így küzdöttünk együtt 1958-tól az OB-kon, míg végül 1961-ben sikerült azt megnyernünk. Közben megszűntek a páros versenyek és Maki oszlopos tagja lett a híressé vált Spartacus II. osztályú csapatának. Ebből az időből, ha csak 1963-at emelném ki, amikor a Kilián, a Gyenes versenyeken nyerték a II. osztályú versenyeket. 1970-ben Bulgáriában és Romániában együtt

voltunk helyezettek a Spartakiádon. Az utóbbi időben a nagy versenyek mellett pedig rendszeres látogatója volt a szerdai versenyeknek is.

1961-ben együtt vizsgáztunk a versenybírói tanfolyam végén, szorgos és megbízható rendezői tevékenysége alapján 1983-ban már „országos versenybíró” lett.

Ez év tavaszán az egyesületért tett munkájáért elsőként kapta meg a „Tabáni Spartacusért” emlékérmét.

Jozsó

2009. június 1-jén már a kórházból küldött levele ide kívánczok:

Marci, tudom, hogy tele van a . . . -d a versenyzők utólagos reklamálásával, mégis azt kérem, hogy a Cinkotai Kiserdőben lezajlott Botorka Kupa eredményeit módosítsd. Az eredménylistán, a Maci pályán normál időbesorolást kaptam, holott két pontot kihagytam.

Ha esetleg úgy alakulna, akkor szeretnék tiszta lappal és lelkiismerettel állni a „Nagy átigazolói Bizottság” elé. Minden bizonnyal létezik már ott tájfutó klub, mert ahol az Iván, a Kaponya, meg sokan mások tartózkodnak, főleg ha ott együtt vannak, már biztosan létrehozhat egyet. Elnevezésnek fogom nekik javasolni a T. Spartacus (T = „Túlvilági”) nevet. Több mint ötvenévi Spartacus tagság után nem szívesen lennék más elnevezésű klub tagja.

A kérésemet a Bajcsy Kórház neurológiai osztályáról írom (látogatást egyelőre kérem mellőzni). Ez még nem jelenti azt, hogy végleg megszabadultok tőlem. Hamarosan az Amerikai úton is tiszteletemet teszem, és lehet, hogy az ottaniak nem engedélyezik az „átigazolást”, és meghosszabbítják a sportorvosimat.

Óhegyi Albin, alias Maki

Sajnos engedélyezték. . .

Óhegyi Albin hamvaita Rákoskeresztúri Újköztemetőben 2009. november 17-én 11 órakor családi sírban helyezik örök nyugalomra a görög katolikus egyház szertartása szerint.

Óhegyi Albin és Pataki Zsolt

XXI. NYÁRI SIKETLIMPIA

2009. SZEPTEMBER 5-15. TAIPEI

A történetem tavaly szeptemberben kezdődött. Jövőre Siketlimpia!

Gyors helyzetelemzés után rájöttem, hogy rengeteg feladat áll előttem: edző, edzőtársak, edzéslehetőségek, edzőtáborok, felkészítő versenyek, szponzor-keresés és nem utolsósorban be is kellett jutnom az utazó csapatba!

Ez utóbbi tűnt a legegyszerűbbnek, hisz az előző eredményeim alapján elméletileg már ott is voltam Taipeiben, a siketlimpia helyszínén. Éreztem azonban, hogy a sikeres szerepléshez, még sokat kell tennem. Első és legfontosabb feladatomban egy jó és tapasztalt edző kiválasztása és felkérése volt, hiszen már csak egy évem volt a felkészülésre!

Felvettem a kapcsolatot Kovával, a Sirályok SE edzőjével. Többször beszélünk a témáról és végül sikerült meggyőzőnöm, hogy vállalja el a felkészítésemet.

Nem okozott csalódást! Mindent megtett a siker érdekében, aminek nem mindig örültem. Kemény edzések, edzőtáborok, és a sirályosok kis csapata segítségével kezdtem hinni abban, hogy lehetnek eredmé-

nyeim ezen a rangos versenyen! A csapat, amelybe belekerültem fiatalabb volt nálam, de az a lelkesedés, az edzések intenzitása, változatossága és a jó légkör engem is nagyon megfogott és inspirált!

Hamar elrepült az egy év. Ahogy mondani szokták, jó társaságban repül az idő és ez így is volt!

A téli alapozás alatti közös edzőtáborokban is sokat fejlődtem és utána a versenyszezonban már látszott, hogy jó irányba haladok! – térkép és tájoló mindig volt nálam!

A nyár folyamán sikerült kijutnom a szlovéniai O.O. Cup, ill. a Finn ötnapos versenyre is, ahol tovább csiszolhattam, „majdnem” tökéletes technikai tudásom!

Sajnos az elutazás előtti harmadik héten elindultam a Szentendre kupán, ahol meghúzódtam a comb izmom. Ezzel a sérüléssel sokat küszködtem és hiába kenegtettem mindenféle vajjások asszonytól szerzett csoda krémmel, nem és nem akart elmúlni a makacs sérülés, annak ellenére sem, hogy Ramocsa Gábor kiváló sport-

masszőr is rendszeresen változtatott „kínzásokban”, részesített! Ennek ellenére, a szeptember 2-i induláskor jó erőben éreztem magam és a külön buszos bécsi reptérre való utazás és az utána majd 13 órás repülőúton is jól szórakoztunk a 21 magyar sportolóval!

Másnap reggel a korai landolás után rácsodálkoztunk a tajvani fővárosra, Taipeire. Egy világvárosba csöppentünk, ahol 35 fok és a nagy páratartalom, mint a Niagara vízésés öntött nyakom minket. Az ötszillagos szálloda, amely lakhelyünk lett két hétre, már egy másik, részünkről soha nem látott dimenzió volt.

A kicsomagolás után Kormány Anitával – Sirályos csapatárrammal – lehetőségünk volt a közeli parkban futni egyet, ahol „természetesen” térkép is állt rendelkezésünkre.

A magas páratartalom miatt rendkívül megterhelő volt az aktív mozgás és éreztük, hogy a verseny előtt rendelkezésre álló pár nap alatt a fő feladatunk az akklimatizálódás, amely a verseny szempontjából elengedhetetlen, fontos tényező!

A versenyek előtt több terepen is lehetőségünk nyílt az edzésre. A parkokban sok embert láttunk sportolni, fiatalokat, öregeket és ami meglepő volt, mindenki széles mosollyal fogadott minket! A metróba alig fértem be és nem a már jól ismert japán képsorok szerinti tumultus miatt, hanem mert az ajtót „gyerekeknek” tervezték. Bent körülnézve csodálkozva láttam, hogy minden szempár rám tekint, végre érezhettem, hogy mindenki „fel- néz” rám, hisz itt az emberek

Kormány Anita, Kovács Zoltán és Mihályi Ferenc

átlagmagassága 160 cm körül mozog. Gulliver megérkezett Lilliputba! Furcsa érzés volt!

Szeptember 5-én volt a siketlimpia megnyitója, ahol 77 ország, 2610 versenyzője vett részt.

Az eseményt a világ összes országában látni lehetett és az olimpiai láng meggyújtásával egyidejűleg a stadion mellett lévő 101 emeletes felhőkarcoló is díszkivilágítást kapott!

A parádét 10.000 helyi fiatal önkéntes segítette különböző formagyakorlatokkal ezen a gyönyörű pompás fesztiválon.

Szeptember 7-én volt az első hivatalos terepbemutató Nangang Park-ban, a főváros keleti részén, amely a Gellért-hegy és Margitsziget keverékeként lehet elképzelni! Jól ment a futás és a térképolvasással sem voltak gondjaim.

Másnap eljött a várva várt nap és elkezdődött a VERSENY! A sprint számot a várostól 18 km-re a Yang-Ming Parkban rendezték meg. Az egzotikus terepen meredek lépcsők, sziklafalak, vizes területek, szökőkutak, kis utak szabdalják a tájat! Utolsó indulóként több hibát követtem el és ez csak a 13. helyre lett elég. Anita viszont megfogadva Kova tanácsát, kicsit lassabban, de biztosra menve az előkelő NEGYEDIK helyett szerezte meg!

A verseny furcsasága a néha „beszélő”, integető pontok voltak, aminek az eredménye egy első és egy második hely volt a helyieknek...

Másnap a középtáv következett, mely a sprint terepétől 4-5 km-re található ChingTiangGang-ban volt. Az előzetes terepinformáció szerint a terepen 160-200 cm-es nagy „fű” lesz, amit átbeszélve edzőmmel, arra jutottunk, hogy ha lehet, „messziről” kerül-

jük el! A rajt előtt meglepődéve tapasztaltam, hogy a fájdalom eltűnt a lábamból, ami talán a tegnapi esti taimasszásnak volt köszönhető! A nagy fű sajnos kétszer is megviccelt, tényleg nehéz volt rajta átvégődni és egyszer egy rossz útvonalat is választottam, de a tájékozódás jól ment, aminek az eredménye egy Olimpiai HARMADIK hely lett! Ez egy történelmi esemény volt Magyarország számára, hiszen első érmünket szereztük a tájékozódási futó sportágban az olimpián!

A verseny közben sajnos megint elkezdett fájni a lábam, ami az egész olimpiai szereplésemre rányomta a bélyegét...

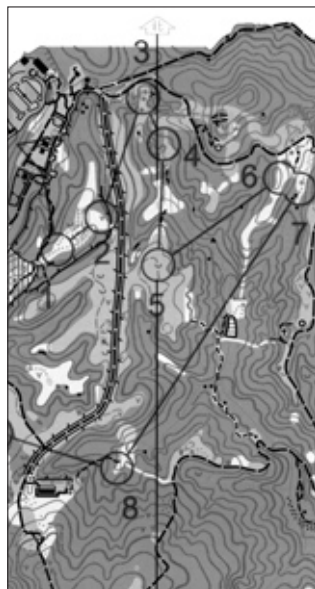
Másnap pihenőnap volt, és én ki is használtam ezt, masszázs és pihenés volt a programom.

Az utolsó versenyszám a hosszútáv volt. A terep ugyanaz volt, mint a középtávnál, ami kicsit unalmassá és futóversenyre tette a számot. Szerettem volna az első hatban végezni, de sajnos a sérülésem, (utóbb kiderült az erőltetés következtében részlegesen el is szakadt a combizmom), megakadályozta ezt, így csak a kilencedik lettem. A nőknél Anitát a tiltott területre lépés miatt kizárták. Több sporttársa járt így, de az utólagos elemzések szerint ezt a rendezők túlbuzgósága okozta! Sajnos az edzőnk hiányát, aki nem jöhett velünk, ekkor éreztük a legsúlyosabban.

Két nap múlva rendezték a váltóversenyt, ahol csak nézőként vehettünk részt, hiszen csak ketten képviseltük hazánkat.

Az olimpián még több más sportágat is megnéztünk és szurkolattunk a magyaroknak ill. turistáskodtunk Taibeiben.

Az egyik városi sétánk során eljutottunk a városi piacra, ami este 18-tól 24 óráig tart nyitva. Itt

meglepődéve tapasztaltuk, hogy az ételek, az élő állat mellett, a ruhák és egyéb más kacatok is jól megférnek! Sikerült még feljutnunk a „101 Taipei” nevű felhőkarcolóba is, ami egykor az 585 méteres magasságával a világ legmagasabb épülete volt. A 15-i záró ünnepségen egy búcsú vacsorán vehettünk részt a stadionban.

A 17-i hazaérkezésünkkor a FONESZ főtitkára fogadott és gratulált nekünk a jó és sikeres sportteljesítményünkért.

Négy év múlva Görögország ad otthont a siketlimpiának, ahol szeretnénk még nagyobb sikereket elérni Magyarországnak és a magyar tájékozódási futó sportnak.

Ui: köszönöm a magam és Anita nevében a felkészítést edzőnknek, Kovának és a szurkolást a Sirályok SE kis csapatának, a siket sporttársainknak és mindenkinek, aki szorított értünk.

Mihályi Ferenc

ISMÉT 24 ÓRÁS VÁLTÓ!

Jövőre második alkalommal vállalta fel a VBT a Németországból ismert váltóverseny megrendezését. Ebből az alkalomból kérdeztük a főrendezőt, Hites Viktort.

Manapság nem túl népesek az itthoni váltóversenyek és a 90'-es években is csak két versenyre került sor, amikor Sótér Janó kísérletezett ennek a versenyformának a rendezésével, Te mégis kitarolt vagy.

Sok olyan versenyformát, szakági versenyt rendez egyesületünk évek óta, amelyek pár évvel ezelőtt még nem igazán voltak népszerűek. 2003 óta rendeztünk például minden évben egy pontbegyűjtő csapatversenyt Eplényben. Azon sem indultak egyik évben sem túl sokan, de talán annak a sikeressége is közrejátszott abban, hogy ma már OB-t is rendeznek ebben a versenyformában. Szinte minden évben rendezünk tájkerékpár országos bajnokságot, egyelőre ez a szakág sem vonz igazán nagy tömegeket, de látunk benne perspektívát. Több sítájfutó OB-t is rendeztünk már, a szo-

kás hóviszonyok mellett nem csoda, hogy nem özönlének ezekre a versenyekre sem az indulók, de ugyanakkor aki ott van tudja, hogy jó dolog amit csinál és nagyon kellemes és hasznos téli kikapcsolódás. Nem gondolom, hogy lesz majd egyszer 24 órás váltóban is országos bajnokság, de erre azt hiszem nincs is szükség. A cél az, hogy egy olyan versenyt csináljunk, ahol jól érzi magát mindenki, aki eljön, kicsit megtapasztalhatja mindenki a teljesítő képessége határait, és egy igazi csapatépítő tréningnek lehet a részese, mert ez bizony az lesz. A versenyforma iránti keresletet az is jelzi szerintem, hogy jó pár magyar csapat rendszeresen elmegy Németországba is versenyezni.

Aki próbálta már tudja, hogy jó buli, és amellet, hogy jó buli, talán ez is segíthet abban, hogy a hazai tájfutókban is kialakuljon a váltóversenyek iránti igény, ami később remélem elvezethet oda, hogy Magyarországon is lesz majd egy TioMila-hoz, vagy Jukola-hoz hasonló nagy létszámú, több fős elit váltóverseny, mint amilyen régen itthon az Eötvs váltó volt.

Tavaly ha nem is jöttek el sokan, azért

volt egész tűrhető létszám, és kiváló hangulat. Alighanem a jövő évi versenyre ez lehet a legjobb ajánló levélünk, aminek segítségével szeretnénk megnövelni a csapatok létszámát, már csak azért is, mert tavaly szerencsétlenül egybeesett az időpontja egy svájci 24 órás kísérlettel, most viszont egyáltalán nem láttam ilyen versenyt a svájci versenynaptárban.

Arra mindenesetre szeretném felhívni a figyelmet, hogy ez nem csak 24 órás verseny, 12 és 6 órás kategória is van, valamint egyénit is lehet futni, vagyis nem csak a legelszántabbnak szeretnénk közösségi tájfutó élményt biztosítani. Úgy tűnt, tavaly a kisebb kategóriák is kiválóan érezték magukat a versenyen, és az is szembetűnő, hogy a nagy hagyományokkal bíró Thüringiai 24 órásan is egyre több csapat nevez a 12 órás kategóriába, nyilván azok, akiknek nem jön össze a 6 fő vagy a szükséges két lány, esetleg nem szeretnek éjszaka tájfutni.

Mikor és hol lesz a jövő évi verseny?

Az időpont már biztos 2009. május 29-30-án lesz a verseny, természetesen szerepel az országos versenynap-

tárban is. A helyszín még nem dőlt el, eredetileg ismét egy szűz terepet néztünk ki Bakonybél-től északra, de a térképkészítés nagy feladat és nem igazán térül meg, ráadásul a leendő VK infrastruktúrája is szegényes. Most járjuk körül a másik lehetőséget, hogy a Tipo engedélyével Pusztamaróton rendezzük a versenyt. Itt a friss térkép rendelkezésre állása mellett nagy előny, hogy házakban is lehet aludni, könnyű megoldani a fürdési lehetőséget, étkezést is könnyebb lesz valószínűleg megoldani, és közelebb van Budapesthez, ami talán hozzájárulhat ahhoz, hogy onnan is többen lejöjjenek a versenyre.

Egy 24 órás váltó hangulatát alapvetően meghatározza, hogy mikor kezdődik. Németországban reggel 9-kor van a rajt, a tavalyi svájcin este volt, míg nálunk délben. Most melyiket választjátok?

Jövőre is délben lesz a rajt, bár azt hiszem, legszívesebben talán a német módit venném át, ahol a verseny tulajdonképpen egy össznépi fesztivál, a csapatok már előző délután megérkeznek, és a verseny előtti este már együtt főznek, szabadtéri koncertek szoktak lenni valamilyen környékbeli banda fellépésével. Persze alighanem az is az oka lehet az ottani 9 órás kezdéssel,

hogy nagy az ország, aznap úgyszemint lehetne mindenhol odaérni, hétfőn meg már dolgoznak az emberek, így addigra viszont kényelmesen haza lehet érni. Nálunk kicsi az ország, a déli rajt azért kézenfekvő, mert így elég csak szombat reggel indulni, és vasárnap estére otthon van az ember. A rendezőknek is kényelmesebb, hogy nem hajnalban kell megoldani a felvezetést.

Mik a legnagyobb kihívások a rendezésben?

Hát, ha teljesen új térképen akarjuk megrendezni a versenyt, akkor egyértelműen a térképkészítés a legnagyobb feladat, ezért is vagyunk inkább amellel, hogy már meglévő térképen legyen ezúttal a verseny. Bár tavaly sikeresen megbirkóztunk a térképkészítés támasztotta kihívással, és jól is sikerült a térkép, egy technikás és gyönyörű területről a Bakonyban (aki nem volt tavaly a versenyen, jövőre a Tájfutó Maratonon az is kipróbálhatja az alsóperei terepet), nyilván nem volt rentábilis a térkép elkészítése ekkora indulói létszám mellett. A második legnehezebb feladatnak a verseny széles körben történő meghirdetése tűnik, a hazai tájfutók váltóversenyre történő elcsábítása egyelőre nagy kihívásnak tűnik. A harmadik

komoly fejtörést jelentő feladat az eredményszámító szoftver. Nem sikerült a németektől megkaparintani azt, amit ők használnak, így Miskó Robi írt egy saját szoftvert tavaly. Ez megfelelően működött, és részdíót is képes volt produkálni, emlékeim szerint a németeknél ez hiányzott. Nem könnyű feladat természetesen a szükséges 38 pálya kitzése és ellenőrzése sem, no meg persze az összes térkép kinyomtatása, és rajtszámmal való ellátása is eltart egy darabig. A versenyre pedig kell egy elég népes rendező gárda, hogy minden zökkenő nélkül menjen, hiszen a versenyzők pihenhetnek, amíg a csapattársak vannak az erdőben, de a rajt illetve célszemélyzet ezt csak akkor teheti meg, ha legalább egy váltás ember minden feladatra van tartalékban.

A verseny honlapja augusztus óta él a vbtse.hu/24h és hungarian24h-relay.vbtse.hu címeiken. A legfontosabb információkon, versennyel kapcsolatos híreken kívül szeretnénk ide egy csapattárskereső menüpontot is berakni, hogy ezzel is könnyítsünk az indulni szándékozóknak megtalálni a megfelelően elszánt csapattársakat.

A fotók az előző VBT rendezésű 24-órásról készültek.

DÓRA A HÍRSZERZŐ ÉS TÉRKÉPÉSZ

Radó Sándor igen sokrétű, fordulatos és termékeny életet élt, térképés és más kiadványok ezrei és tudományos publikációk maradtak utána. Ezen kívül a második világháború alatt a szovjet Vörös Hadsereg svájci hírszerző csoportját vezette. A cikksorozat a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum támogatásával jön létre.

Radó Sándor (1899–1981) a Tanácsköztársaság Vörös Hadseregében szolgált, ezért 1919 őszén Bécsbe emigrált, ahol az egyetem földrajzi és térképészeti előadásait hallgatta. 1920 júliusában megalakította a Roszta, az orosz állami hírugynökség bécsi irodáját. 1922-től 1936-ig Radó Sándor Németországban, Szovjetunióban, Svédországban és Franciaországban élt, és miként 1945-ig mindig, (főként illegális) kommunista tevékenységét és földrajzi-térképészeti munkáját párhuzamosan végezte.

1936-ban családjával Genfbe költözött, és egy kis hírugynökséget alapított Geopress néven. Közben a szovjet Vörös Hadsereg hírszerzője volt, majd a svájci csoport vezetője lett, a második világháború egyik legeredményesebb hírszerzője volt.

1943 őszén a svájci rendőrség felszámolta a csoportot, de Radónak feleségével együtt sikerült illegális útra vonulnia, és 1944-ben a francia partizánok segítségével eljutottak Párizsba. 1945-ben Radó Sándor Moszkvába utazott, hogy a Lenin-rendet, amelynek megítéléséről 1942-ben táviratilag értesítették, átvegye. Kitüntetés helyett vallatás és börtön, később munkatábor várt rá, és csak Sztálin halála után, 1955-ben sikerült hazatérnie Magyarországra. Itthon hamarosan a polgári térképészet vezetője lett és maradt 1978-as nyugdíjazásáig. 1971-ben jelent meg memoárkötet, a Dóra jelentí... , amelynek nagy sikere volt itthon és külföldön is.

Radó Sándor térképészeti munkássága sokrétű, öt országban, 60 év alatt, több ezer térképet készített, ezek közül a legtöbbet újságoknak. A sajtótérképek készítését Bécsben kezdte, majd 1928-tól Berlinben (PresseGeo) folytatta. Később Radó sajtóügynökségeit Franciaországban (1933–36) Inpressnek, Svájcban (1936–43) Geopressnek, majd 1957-től itthon Terra sajtótérkép-szolgálatnak nevezték.

Radó Sándor Lenin segítségével Moszkvában hozzájutott a legfrissebb térképekhez, amelyeknek felhasználásával később nyugaton a Szovjetunió földrajzi szakértője lett, sőt magát a Szovjetunió kifejezést is Radó használta először.

Szovjet állami megbízásból megszerkesztette a Szovjetunió első útikönyveit (1925–1928). Jellemző, hogy a kiadványok németül, angolul és franciául jelentek meg, oroszul egyik sem.

A múlt század húszas éveiben a polgári repülés gyermekkorát élte. A tájékozódáshoz a pilóták főleg topográfiai térképeket használtak, de ezek nem váltak be igazán. Radó rájött, hogy jó repülőterképet csak úgy lehet készíteni, ha a térképész ugyanonnan, tehát a levegőből nézi a terepet, mint a pilóták. Idős svéd repülősök még a hatvanas években is úgy nyilatkoztak, hogy Radó munkái valóságos remekművek voltak, kitűnően lehetett velük a levegőben tájékozódni.

Radó Sándornak svájci tartózkodása alatt a már említeteken kívül (hírszerzés, térképészítés, hírugynökség) még jutott ideje és energiája egy térképsorozat kiadására is, amelyet Állandó atlasznak (Permanent Atlas, Atlas Permanent, Permanenter Atlas) nevezett el. A különböző méretű lapokból álló sorozat idővel egy atlasz lapjait képezte volna. Az volt az érdekessége, hogy amikor egy területen jelentősebb változások történtek, a megváltozott helyzetet Radó újra kiadta. A térképeken feltűnő színekkel jelezte a németek, illetve a szövetségesek által megszállt vagy ellenőrzött területeket. A háború alatt igen népszerű lett a sorozat, és jelentős bevételhez juttatta a Geopress-t.

Amikor 1955-ben Radó hazatért, elutasítva minden más felkérést, földrajzzal és térképészettel kezdett foglalkozni. Kiseb kitérők után megalakították számára az Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal kartográfiai csoportját, amelynek vezetője volt 1978-as nyugdíjazásáig.

Radó Sándor, kihasználva hosszú kommunista és antifasiszta múltja miatti kivételezett helyzetét és nemzetközi tekintélyét, több olyan térképes kiadvány születését segítette elő, amelyek nélküle nemigen valósultak volna meg. Először Magyarország nemzeti atlasza (1967), majd ennek sikere után egy hatkötetes körzeti atlasz-sorozat (1974) jelent meg.

1959-ben jelent meg Radó szerkesztésében a Nemzetközi almanach, amely egy páratlan részletességű és szocialista viszonylatban elfogulatlan mű volt az egész világról. Talán ebben a munkában tudta hasznosítani legjobban Radó Sándor kiváló memóriáját, hatalmas lexikális tudását, széleskörű nyelvismeretét, szervezési képességeit. A munkatársait nem fizette meg túlságosan, de azok a könyv elkészítése során elsajátítottak egy igényes tudományos munkástilust, és Radó jutalmán tudta őket az akkori idők egyik legértékesebb tulajtajával, a nyugati utazások lehetőségével is.

Radó talán legnagyobb nemzetközi sikerét a térképi változásokat bemutató lapjával, a Cartactuallal érte el. Az 1965-ben alapított, évi négy- majd hatszori megjelenésű kétszínű nyomtatású folyóiratot osztatlan elismerés övezte a földrajzos, de különösen a térképész körökben itthon és külföldön is.

Hegedüs Ábel térképész
HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum Térképtára
 hegedus.abel@hm-him.hu

Kedves Sporttársak!

Allianz

**Felajánlom segítségemet banki,
biztosítói és nyugdíjpénztári ügyekben.**

Ismét eljött az év végi kötelező kampány ideje!

**Ha felkeltettem az érdeklődésedet,
keresetek, szívesen segítek!**

**Elérhetőségeim: - 30/9548877
faggyi@t-online.hu
lfaggyas@allianz.hu**

Sporttársi üdvözlettel:

Faggyas László

Sport- és rendezvényszervezők!

Ideai ajánlatunk rendezvény szervezéshez:

- rajtszámok: futó-, kerékpárversenyekre laminált papír alapon
- kordon szalagok: 10-40 cm szélességben
- reklám molinók ponyvára, reklámtáblák
- passztartó szalagok: szitázott vagy szublimált, egyedi felirattal vagy felirat nélkül

Díjazáshoz:

- érem: kétoldalas, öntött, egyedi felirattal
- éremszalag: egyedi feliratú, szitázott vagy szublimált
- póló, teniszíng, pulóver több minőségben, széles színválasztékban, emblémázva
- fehér frottier fejpánt, emblémázva

érem éremszalag
fejpánt kordonszalag
passztartó-szalag
ponyva-molinó
póló pulóver rajtszám
reklámtábla teniszíng
érem éremszalag
fejpánt kordonszalag
passztartó-szalag
ponyva-molinó
póló pulóver rajtszám

Grafic-Com Bt.

Mátthé István
1031 Budapest
Malomkerék u. 1.
Tel./Fax 06/1-242-3945
Mobil 06/20-9573465
e-mail:mathe@nubicom.hu

WORLD MASTERS GAMES SYDNEY 2009

TÁJFUTÁS AZ ÉSZAKRÓL SÜTŐ NAP ALATT

A Tájéfutó Mesterek Világ bajnokságát az idén októberben a World Masters Games keretében rendezték Ausztráliában. A 28 sportág egyikeként tájfutásban 31 nemzet közel 1200 sportolója indult. Magyarországot, csak úgy, mint az előző két WMG-en Posta Botond (M50) és Kovács Attila (M55) képviselte.

Amikor cikket kérnek tőlem a szaklapunkba a World Masters Orienteering Championships-ról (nem tudom, miért fordítják a Masters szót a 2011. évi magyar rendezők szenioroknak, amikor az felnőttest jelent?), eleinte mindig attól tartok, nem lesz elég témám. Mert mit is írhatnék az ezredik, de ha pontosabb akarok lenni, inkább ezeréves tájfutó versenyemről? Am ahogyan rendszerint egymást követik a meglepő élmények, az lesz a gond, hogy túl hosszúvá nyúlik a beszámoló. De így legalább a szerkesztő is elégedett lehet: meghúzhatja a cikket, ha úgy akarja. Van miből.

Sprint távon kezdtünk

Még újszülöttnek számított a Zöld Sportok Clubja, mikor úgy a kilencvenes évek derekán akadt egy furcsa nevű tizenéves tájfutó tanítványom. Macarie Szabolcsnak hívták. Nem hittem volna, hogy a nevével itt, Ausztráliában találkozom. A sprint selejtező helyszíne ugyanis Sydneyben a Macquarie University volt. A rajtot melegítőterkép segítségével találhatuk meg. A 4000-es léptékű, 2,5 méte-

res alapszintközű térképen egyetemi épületek között és gyönyörű parkokban vezettek a pályák.

Úgy döntöttem, kemény versenyiramoto diktálok magamnak, azután majd meglátjuk, mire lesz jó. Gyorsan kiderült. Az 56 fős M55 A selejtező csoportban a 11. helyre. Ez pedig A-döntő! Posta Botond barátom az M50-ben a B-be került.

Sprint döntő: Sydney Olympic Park

Másnap esett, mikor a cél felé igyekeztünk. Egyébként is szeszélyes, hűvös tavasz fogadott Ausztráliában, virágozott az orgona. A melegítőterkép itt is csak a cél és a rajt közötti területre engedett bennünket. A rajt procedúra mindig 5 percen át tartott és rajtidejüket lekésőknek külön folyosót állítottak. Az

első karámban a rajtszámot ellenőrizték, a másodikban a dugóka számát, a harmadikban töröltük és élesítettük a dugókat, a negyedikben vehettünk pótszimbólt és végül az ötödikben, a rajtolás pillanatában kaphattuk fel a rajtszámunkkal ellátott térképet.

A csodaszép olimpiai létesítményekben közben persze folyt az élet, a Games Center is nagy forgalmat bonyolított. A nyüzsgő sugárutakon, sétányokon hallottam futás közben innen is, onnan is: orienteering.

Sokkal keményebb iramot próbáltam tartani, mint a selejtezőben, bár éppen akklimatizációs holtponton voltam: a 9 órás időeltolódást nem könnyű közömbösíteni. Hiszen 9-én érkeztem meg majdnem 30 órás repülőút után Frankfurt és Singapore érintésével és másnap már futni kellett. A sprint terepbemutatójára nem is érkeztem kiemenni.

Szóval a döntőben nyomtam keményen, de két stadionbeli lépcsőpontra hibáztam. Ezzel együtt sikerült a 17.

A két magyar résztvevő: Kovács Attila és Posta Botond

helyet megszerezni olyan szoros mezőnyben, ahol tizenkettőnek kezdődött az ideje 16 perccel. *Botond* a B-döntőben valahogyan elfelejtett megfogni egy pontját. A nálunk is jól ismert brit *Peter Gorvett* M60-ban a selejtezőbeni győzelme után 5. lett, norvég színekben versenyző erdélyi barátaink, *Horváti Ildikó* tizedik, férje *Horváti Gyuri* 65-ben 15., csak úgy, mint a svájci *Dieter Wolf* M60-ban, akinek a képe a programfüzet címlapján vigyorg ránk. Ő még az erdőben is egy szál rövid gatyában és atlétatrikóban versenyzett. Láttam befutni a svéd *Jörgen Mortensont*, hajrája alapján a vert mezőnyben gondoltam végezni, de harmadik lett. A rádiós tájfutó világ bajnok barátom, a cseh *Vitek Pospisil* viszont M40-ben második. A mi mezőnyünkben 47. lett a cseh *Tomas Zdrahal* és 55. a szlovák *Máj Stefan*.

Terepbemutató hosszú távra

Amilyen gyorsan futható volt a sprint, olyan lassan a hosszú táv – legalábbis számomra. Mivel balszerencsémre rögtön az első selejtezőn nagyon az elején, negyediknek rajtoltam kategóriámban, már az első busszal kimentem a terepbemutatóra, szokni az üres erdőt. Már a rajtból látszott,

milyen jó szolgálatot fog itt tenni a lábszárvédő. A hatalmas homokkövek közé érve meg olykor sziklamászáshoz kezdett hasonlítani a dolog. A magyar turisták átlagsebessége (a nemtűrázó turistákat leszámítva – mert mivel Borsodban sajnos egyre népszerűbb ez a kategória) egészen jó tájfutótémponak számítana ezen a terepszakaszon. Tudtam hol vagyok, azt is, merre akarok menni, egyedül csak azt nem, hol és főleg hogyan törjem át magam leggyorsabban a kusza ágak szövevényén. A szédülőöket sem irigyeltem a meredek sziklafalakon mászva, ereszkedve. A térkép ezeknek csak a kontúr vonalát rajzolta feketével, a kalioszerű tetejüket pedig szürkével, amelyen a szintvonalrajz is jól látszott.

Nem is tudni, miért választottak az idősebbeknek ilyen nehezen leküzdhető, helyenként kifejezetten veszélyes terepet? Pedig a rendezők egyébként példásan tették a dolgukat. Az alábbi epizód is mutatja ausztrál sportbarátaink hozzáállását: éppen a terepbemutató egyik pontján mustrálgattam a kb. másfél méter magas, piszkossárga színű, sziklakeményű természetvédelmi jelölést. Pont ekkor ért oda egy rendező a karján több bójával. Jól megnézte a kintlévőt, majd fejcsóválva leszedte és másikat akasztott a helyére.

Nem igen értettem a dolgot, ezért megkérdeztem, mi szükség volt a cserére? – Piszkos volt! – jött a felelet.

A terepbemutató más érdekességgel is szolgált. Az egyik pont nagyon hamar jött és nem is stimmel igazán. A kódja meg egyáltalán nem. Kiderült, egy A és egy B pályát tűztek ki, hogy ne ugyanazon a csapáson menjen végig ezerkétszáz ember. A térképet pedig névszóval, rajtdővel átdák és céldővel érkezett. Nem mintha érdekelte volna őket, ki mennyi ideig molyol, csak nem akartak senkit sem kint hagyni a rengetegben.

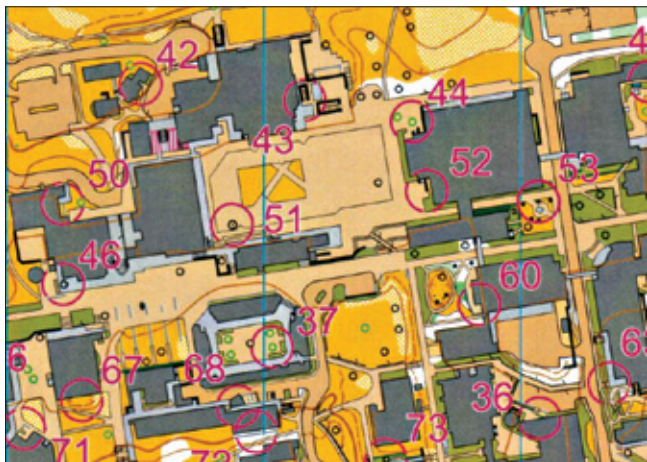
Teljesen érthetően a terepbemutató pontjait többnyire sziklak alá, fölé vagy közé dugták. Egy fekete X-el jelölt bójánál viszont alaposan elcsudálkoztam: a meredek sűrűben, utaktól távol egy döglött mikrobusz roncsa volt a mester-séges tereptárgy.

Összesítve a Model Event tapasztalatait, győzelemmel fölérő vereségnek tartanám, ha csak kevéssel maradnék le az A-döntőről. Az eukaliptusz erdő egyébként is buktatósabb, még ha fehérrel jelölt is. A talajt ugyanis nem annyira avar fedi, hanem inkább a szalagszerűen leváló fakéreg szőnyege. Itt még az indiánok sem tudnának hangtalanul járni.

Formaságok

A terepbemutató délutánján tartották Lithgow városában a WMOC negyvitőt. A tájfutók zömét a hazaiakon kívül itt is skandinávok, svédok, finnek adták, de utánuk az angolok és oroszok következtek. Ukrán, bolgár és szlovák 4, luxemburgi 3, magyar 2, brazil, tajvani, hongkongi, ír, olasz és lengyel 1 volt. Érdekes, hogy a legkevésbé népeseknek a legidősebb és a legfiatalabb (!) kategóriák számítottak.

Mint már annyiszor, itt is egymagam lépkedtem a magyar zászló után, Botond csak később érkezett oda. Noha szép számú, a programfüzet szerint 1147 tájfutó masírozott itt is, mégis egészen más atmoszférát jelentett a Masters Games parádéjához képest. A Sydney Olimpiai Stadionba ünnepélye-

Részlet a sprint selejtező térképéből

sen bevonulni nem mindennapi élmény. A Mesterek Olimpiája már a regisztrációnál megmutatta hatalmas tömegméréteit. Amint a Games Centerhez értem, a hatalmas csarnokon kívül is állt a sor vagy 200 méter hosszan. Ezért inkább megnéztem a benti kiállítást. Bő óra múlva kijöve a sor már duplájára nőtt. Mégiscsak be kéne állnom, ha még ma végezni akarok – gondoltam. Potom 3 óra alatt sikerült is elrendeznem a formaságokat. De ekkorra már a sor végét sem lehetett látni, akkorára nyúlt. Hiába, 45 ezer embert egyenként lejelentkeztetni, eltart egy ideig.

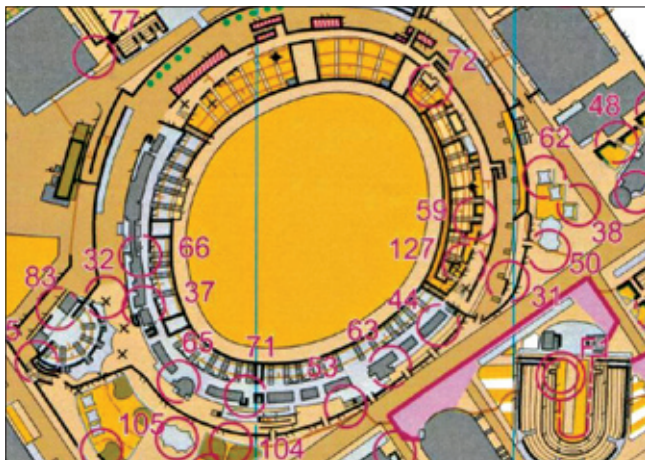
A hosszú táv

Az első selejtező a Wollemi Nemzeti Parkban, Sydneytől vagy 160 km-re északnyugatra, közvetlenül a terepbemutató tözomszűrésében zajlott. Egy 1997-ben készült tájfutótérképet ki is tettek róla Ben Bullen State Forest néven. A célba vezető szalagozás egy rókalyukszerű üreg mellett vezetett, ahová élénk figyelmeztető feliratot akasztottak: „Vigyázat! Itt egy wombat lakik. Maradj csendben, mert éppen alszik!” Ezért nem is láthattuk.

Állatokkal egyébként az első két erdei futáson nem is találkoztam. Talán fáztak, mint mi. A rajtban 9 Celsius fokot mutatott a hőmérő és metsző, olykor viharos szél fúj. (Emiatt pl. az evezős versenyek egy részét el is halasztották, mert még a mentőhajó is felborult.) A rajt telepítésénél minden bizonynyal a tavaszi bükki Postás Kupa első napi rajtja szolgálthatta a mintát. Itt is olyan meredek, s ráadásul köves oldalba tették, ahol nem lehetett futva melegíteni.

A kellő alaphangot megadva a pályák eleje egyből a homokkótornyok közé vitt. Volt forgalom, mint a Váci utcában. Utána gyorsabb, elvileg jobban futható részek jöttek, de én lassan haladtam. Nem is sikerült a 61 indulóból csak 33.-nak lennem. Botond negyvenkilencből a 36. helyen zárt aznap.

A második selejtezőre még távolabb, több mint egy órát buszozhattunk, pedig ezek a járművek a 100 km/órát

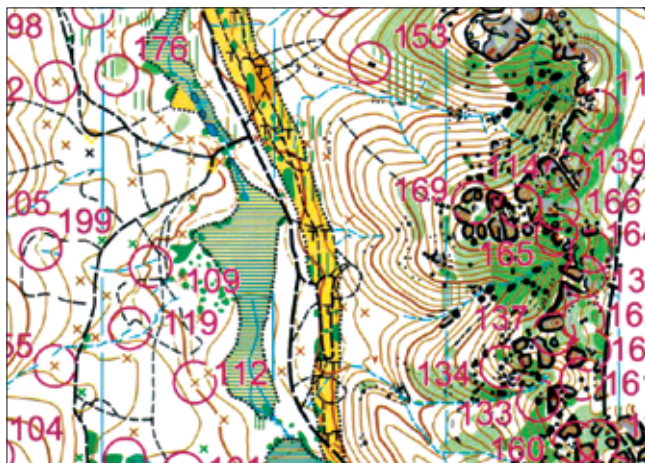

Részlet a sprint döntő térképéből

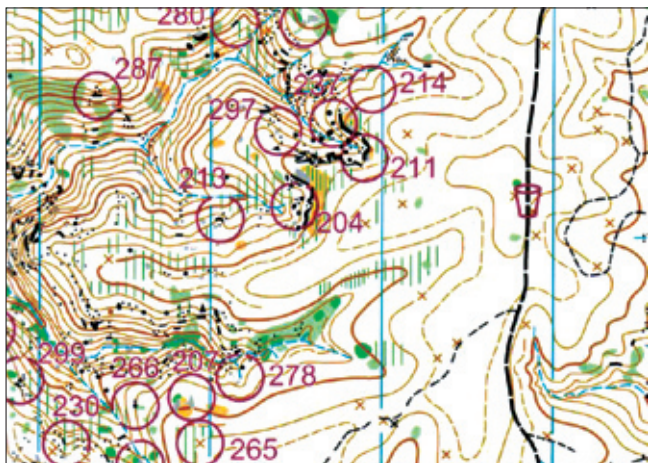
is könnyedén futották. De az én sófőröm kissé szórakozott lehetett, mert az előző terep felé kanyarodott. Mivel nem akartam miatta lekésni a rajtomat, kénytelen voltam rákérdezni. – Oh, sorry!- szabadkozott és viszszaért a jó útra. S hogy miért vete-medtem pofátnal pont én egy helybeli pilóta figyelmeztetésére? Mert az 50 személyes charterjáraton rajtban kívül egyetlen utas sem utazott. Engesztelésképpen még megkérdezte, mikor rajtolok? Legalábbis erre tippel-

tem, mert ezeknek az ausztráloknak még az enyminél is sokkal pocsecsabb az angol kiejtésük. De megnyugtattam, hogy időben vagyunk. Ki is értünk szépen a Clandulla State Forestbe.

A cél környékén egy farmon annyi roncsautót halmoztak össze, amiből nálunk bárki jól menő MÉH telepet nyithatna. Az első, jó hosszú átmenet keresztbe fűrészelte a gerinceket. Én nagyot kerültem, meg is lett szépen. A sebességem azonban nem elégített ki most sem, de nem ment gyorsabban. A pálya vége

A hosszútáv első futamának térképészlete

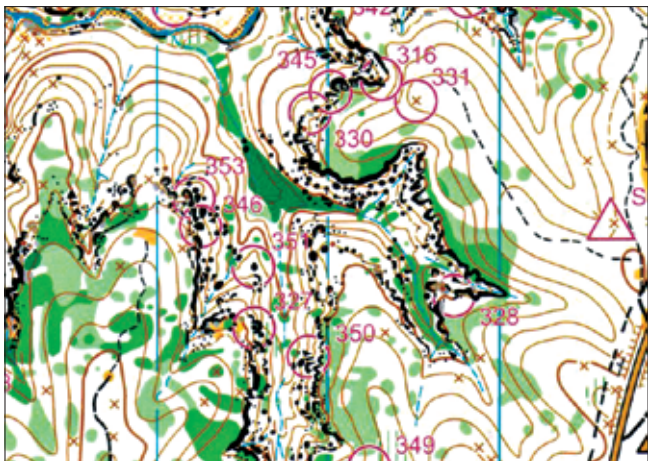
A hosszútáv 2. futamának térképrészlete

felé egy még hosszabb húzás jött, ezt is körben, utakon hoztam, de többen is lefutottak. Azért most annyira respektálták a mezőnyt, hogy a technikai célt a síkon hagyták, s a meredeken már időn kívül sétélhattunk fel kiolvastatni a dugóinkat.

A térképeket most is elvették, mint mindig, majd az utolsó rajtidő után visszakaptuk, viszonylag gyorsan. (Nem tudom, hogyan lehetett megengedni nálunk a VB kísérőversenyén, a Hungária Kupán nem elvenni a térképeket?! Én

annak idején még edzésen is elvettem a gyerekektől.) Sajnos, nem sikerült javítanom helyezésemen, maradt a B-döntő, mint Botondnak is.

Ezen a második selejtezőn olyasmi történt, amelyre emlékeztem szerint még soha nem volt példa a WMOC-ék történetében, legalábbis 1994-től kezdve, amióta részt veszek ezeken (az 1995. évi oroszországi kivételével, de ott nem is volt magyar induló). Rendezői hiba miatt megsemmisítették az M50 A selejtező csoportjának

A hosszútáv döntőjének térképrészlete

eredményét. A döntőbe így csak egy, az első futam alapján lehetett bekerülni.

A döntő célja ugyanott volt, mint tegnapelőtt (kaptunk közben egy pihenőnapot), csak most a terep másik felét használtuk. A rajtba pont velem együtt érkezett egy kenguru. Rá is kiállítottam: „Startnumber no?!” Erre elment. Körülöttem meg kitört a nevetés. Még a rendezők is azt gondolhatták, legalább humora van ennek a csóró magyarnak. Meg túlzott igyekezete. Rögtön az első pontomra túlszaladtam. A következő helyett meg az attól kb. 150 méterre lévő ötösön kötöttem ki. Ez a túl nagy akarás eredménye. Innen ezért a fejemhez igazítottam az iramomat. És láss csodát! A 61 indulóból a harmadik helyen végeztem, még ha a B-döntőben is. Botond az M50 B-ben 12. lett.

A nőknél feltűnő Amerika előretérése. A W45 és a W50 A-döntőjét is USA-beli tájfutó nyerte, igaz, az utóbbi, Natalia Demonescu román származású, a fiatalabb, Pavlina Brautigam meg a VB kapcsán augusztusban járt Magyarországon.

A legközelebbi World Masters Games rendezését Torino kapta. A 2012. évi Mesterek VB-ről még nem volt semmi szórólapp, de a mecsekiról sem. Pedig én ebből szívesen kivitem volna magammal egy köteggel, ha kapok.

Viszont a jövő évi svájci WMOC rendezőihez képest Rúzsza Sándor adakozó ember volt. Annyi nevezési díjat szednek Euroban, mint most kértek ausztrál dollárban, ami legalább 100 forinttal kevesebbet ér. De a tájfutó programokon kívül kaptunk érte WORLD MASTERS GAMES SYDNEY 2009 feliratú, és FIT FUN AND FORVER YOUNG szlogenű hátizsákot ezzel-azzal, ingyenes tömegközlekedést buszon, metrón, vonaton, hajón (gyakorlatilag több mint 100 kilométeres körzetben), és a Játékok számtalan előnyét.

Kíváncsi leszek a „gáláns” svájciak szolgáltatásaira...

Kovács Attila
Zöld Sportok Clubja, Miskolc

F21B Normáltávú pályarészlet

Foto: Kóvácsik István

Címlap: Rajtol a férfi mezőny az Egyesületi Váltóbajnokságon

Hátsó borító: Gyurkó Fanni (ARA) a magyar bajnok az Országos Nappali Egyéni Bajnokságon, bár a versenyt Rakayova Martina (DTC) nyerte kerek egy perces előnnyel.

A BUDAPESTI TÁJFUTÓK SZÖVETSÉGÉNEK LAPJA